

Spillet

I æbleplantagen tog vi tøjet af pigerne. Vi kaldte det Spillet. Men da Spillet rykkede til familien Chandlers kælder, tog det en uhyggelig drejning.

Kapitel 1

Jeg var alene ved bækken og lå på maven over den store sten vi kaldte Big Rock, da en lyd fra buskene fik mig til at løfte hovedet. Den kønneste pige jeg nogen sinde havde set, smilede ned til mig fra brinken. Hun havde rødt hår og lange ben der stak ud af et par sommershorts. Hendes T-shirt stod åben i halsen. Jeg var tretten år gammel, og jeg tror hun var fjorten eller femten. Hun havde bryster.

”Hej,” sagde hun, ”hvad laver du?”

”Krebs,” svarede jeg og pegede på sylteglasset ved siden af mig.

”Må jeg se?”

Hun hoppede ned fra brinken på samme måde som en dreng ville gøre det; ved at støtte med en hånd og derpå springe de tre fod ned til stenene som lå i zigzag over bækken. Hun studerede rækken et øjeblik og krydsede så uden videre over til Big Rock. Pludselig sad hun tæt op ad mig. Hendes øjne var grågrønne.

"Nola Augustine."

"Jeg hedder David."

Hun studerede krebsene i glasset. "De ligner hummere."

"Har du aldrig set krebs før?"

"Jeg tror ikke der er krebs i New York City," lo hun.

"Lad os prøve at fange nogle flere."

Jeg tog glasset og stak begge hænder i bækken. Jeg havde rullet skjortæærmerne op og var opmærksom på hvor tynde mine arme måtte se ud for Nola.

Det var mærkeligt at være ved siden af hende. Underligt ukomfortabelt. Hun var anderledes end de andre piger jeg kendte; Denise og Cheryl. Hun var hundrede gange kønnere. Hun var sikkert også klogere. Hun boede i New York, og hun bevægede sig som en dreng. Det gjorde mig alt sammen så nervøs at jeg missede en krebs, som smuttede om bag klippen. Hun spurgte om hun måtte prøve, og jeg gav hende glasset.

"New York City?"

"Yup." Hun stak hænderne i vandet.

Så så jeg arret. Det startede inde i venstre albue og løb ned til håndleddet som en tynd, snoet slange.

"Jeez, hvad er det?"

"Ulykke," sagde hun. "Vi var i en bil." Hun stirrede koncentreret ned i vandet.

"Jeez."

Men det var som om hun ikke mere havde lyst til at snakke.

"Har du flere?"

"Et par stykker."

"Må jeg se dem?"

"Niks!"

Jeg ved ikke hvorfor ar er så fascinerende for drenge, men det er de.

"Det var vel slemt? Ulykken?"

Hun svarede ikke, og jeg indså hvor dumt det lød.

Nola vendte en sten på den helt rigtige måde uden at hvirvle mudder op. Stenen flippede rundt, og en krebs bakkede lige ind i glasset som hun tog op og løftede mod sollyset. Man kunne se krebsens gyldne farve. Halen var oppe og klørerne vævede aggressivt gennem vandet.

"Du fik den. Første forsøg!"

"Den er flot."

Hun hældte forsigtigt vand ud. Da der var et par centimeter vand tilbage, hældte hun krebsen over i det store glas. Den nye faldt til ro, og vi sad stille og betragtede den. Den virkede dødbringende smuk. Jeg stak fingeren ned og skubbede til den.

"Pas på."

Nolas hånd var på min arm. Jeg tog fingeren op igen og tilbød hende et stykke Wrigleys tyggegummi. Et stykke tid var der ikke andre lyde end bækkens

klukken og vindens raslen i buskene langs brinken.

Nola rejste sig.

”Jeg skal tilbage nu, men jeg ville se mig lidt rundt først. Jeg har aldrig set en rigtig skov før. Tak David, det var sjovt.”

Hun var halvvejs over stenene da jeg råbte, ”hej, tilbage hvor?”

Hun smilede. ”Vi bor hos Chandlers. Susan og mig. Susan er min lillesøster.”

Jeg rejste mig som om nogen havde trukket i mig med usynlige snore.

”Chandlers? Ruth? Woofers og Donnys og Eddies mor?”

Hun stod ved kanten af bækken og vendte sig mod mig, noget nyt viste sig i hendes ansigt; agtpågivenhed, bekymring.

”Ja, vi er kusiner, andenkusine. Jeg er Ruths niece, tror jeg nok.”

Hendes stemme lød underlig nu, flad og lukket som om hun både fortalte mig noget og skjulte noget på samme tid. Det forvirrede mig, og jeg følte at det også forvirrede hende.

Chandlers hus lå ved siden af mine forældres, og Ruth Chandler var ... nå ja, Ruth var helt fin. Alle tiders, selvom hendes børn var nogle kryb.

”Okay! Vi er naboer, jeg bor i det brune hus ved siden af.”

Jeg så på hun entrede brinken. Især så jeg på hendes bagdel. På toppen af brinken vendte hendes smil tilbage, og hun havde igen den åbne udstråling som da hun kom.

”Vi ses, David.”

”Vi ses, Nola.”

Så kom jeg i tanke om Spillet.

Kapitel 2

Den dag på klippen kom Nola Augustine ind i mit liv og er aldrig kommet ud igen; en fremmed pige, ældre end mig, med en søster, en hemmelighed, rødt hår og bryster. Når jeg tænker tilbage på den dag, tænder det mig stadigvæk, hvis da ikke skylden over hvad der senere hændte, sniger sig ind og formørker erindringen.

Tidligt næste morgen gik jeg til Chandlers hus. Jeg følte mig genert og underlig, og det var usædvanligt. Det var morgen, det var sommer, man stod op, spiste og gik udenfor for at se efter nogen af de andre.

Vores vej hed Park Lane og endte ved skoven i den sydlige del af West Mable. For mange år siden da planerne for West Mable var mere ambitiøse end nu, blev Park Lane anlagt som begyndelsen til en større byudvikling. Men så gik det hele i stå. En stor tømmerfabrik lukkede og arbejdspladser forsvandt. Derfor endte Park Lane blindt ved en gammel skov, en

strømmende bæk og en æbleplantage som ingen mere passede. Park Lane var stille med skyggefulde træer, oprindeligt tænkt som et velhaverkvarter, men nu sunket en del i social standard.

Der var tolv huse. Ruths og fem andre på vores side af vejen og seks på den anden side. Flere familier havde børn, og vi børn kendte hinanden lige så godt som vores egne søskende, så hvis man ønskede selskab, kunne man altid finde det, og hvis man ønskede at fordufte en tid, var det nemt, for skoven var dyb, æbletræerne gamle, og bækken løb klar og kold ned fra bakkerne i skoven.

Vi kaldte os The Dead End Kids og havde altid været en lukket kreds med vores egne regler, mysterier og hemmeligheder. Der til en hakkeorden som vi håndhævede hårdt og hævngherrigt.

Men nu var der kommet nye indbyggere. Nye børn ovre hos Ruth. Det føltes underligt. Især fordi det var *de nye*, og især fordi det var *det* sted. Det føltes allerhelvedes underligt.

Ralphie sad på hug i Chandlers baghave. Klokken var otte, og han var allerede snavset. Der var strimer af støv på hans ansigt og arme, som om han havde løbet hele morgenen og derefter væltet sig i støvet. Ralphie var ti år, og jeg tror ikke jeg har set ham ren i mere end femten minutter ad gangen.

"Hej Woofers," sagde jeg.

Ingen kaldte ham Ralphie undtagen hans mor, Ruth – altid Woofers. Han kunne lyde som familien Zorns bassethound, Mitsy, bedre end Mitsy selv kunne.

”Hej, Dave”

Han vendte sten på udkig efter insekter der flygtede fra lyset, og havde en tom konservesdåse klemt fast mellem sine skrabede knæ.

”Hvad har du i dåsen?”

”Natkravlere,”

Jeg kiggede i dåsen hvor der kravlede flere natsværmere rundt uden vinger. De manglende vinger var Woofers værk; han lavede natsværmere om til ’natkravlere’. Han så stadig ikke på mig, men hoppede sidelæns med dåsen mellem knæene på den nervøse energiske måde som var karakteristisk for ham.

”Er Donny hjemme?” spurgte jeg

”Yep.”

Det betød at Donny var inde i huset, og eftersom jeg var nervøs ved at gå indenfor, blev jeg lidt hos Woofers. Han fangede et tusindben og dernæst det, han var på jagt efter. Røde myrer. En koloni under en stor tue af mos, hundredvis som gik crazy af det pludselige lys.

Jeg brød mig ikke om myrer. Vi plejede at hælde kogende vand over dem, når de invaderede vores terasse. Det var min fars ide, men jeg tilsluttede mig den helhjertet. Jeg syntes at kogende vand var

præcist, hvad de små bæster fortjente.

Woofers fiskede en 'natkravler' op af dåsen og smed den ned til myrerne. Myrerne reagerede hurtigt, natsværmeren uden vinger begyndte at rulle.

"Sygt, Woofers," sagde jeg, "virkelig sygt."

"Jeg har fundet nogen sorte myrer."

Han pegede over mod vindfanget. "Du ved, de store. Jeg regner med at fange nogen af dem og sætte dem ned her. Starte en krig. Vil du vædde om, hvem der vinder?"

"De røde vinder," sagde jeg. "De røde myrer vinder altid."

Det var sandt. De røde myrer var glubske, og eksperimentet var ikke ukendt for mig. "Jeg har en bedre ide, Woofers, du kan smide tøj og kravle nøgen gennem myreboet. Du kan lege at du er søn af King Kong eller sådan noget."

Jeg er sikker på han overvejede det, inden han sagde. "Nooh, det er åndsvagt. Men man kunne få en fange til at gøre det."

Jeg rejste mig. Natsværmeren vred sig voldsomt nu. "Vi ses."

Donny lå udsplattet på sofaen uden andet på end krøllede shorts, som han havde sovet i. Han var et år ældre end mig og en del større over bryst og skuldre, det sidste stykke tid havde han desuden udviklet en

tydelig mave. Det var ikke noget kønt syn.

Jeg nikkede til Ruth som stod i spisestuen i færd med at stryge, og mærkede den gennemtrængende duft af rent, varmt stof. Donny så op på mig fra et eksemplar af Sære Historier.

"Hej, hvordan går det, Dave?"

"Fint, hvor er Eddie?"

"Ved ikke, sover tror jeg nok. Jeg hørte, du mødte hende."

"Hvem?"

Jeg vidste godt jeg ikke narrede nogen med det svar. "Nå, din kusine, Yeh, nede ved klippen. Hun fangede en krebs i første forsøg."

Donny nikkede. "Hun er godt stof," sagde han. Det var måske ikke en entusiastisk anprisning, men for Donny var det ret pænt.

"Vent lige til jeg har fået tøj på, så kan vi se hvad Eddie laver."

Jeg sukkede indvendigt. Af alle børnene i Park Lane var Eddie den værste. Eddie var skingrende crazy. Jeg huskede Eddie vadende ned ad vejen med nøgen overkrop og en levende, sort slange mellem tænderne. Derefter jagtede han de mindre børn med slangen indtil den var død af sine kvæstelser og ikke mere var morsom.

Eddies ide om morskab var at gøre noget farligt eller ulovligt. Hvis nogen kom til skade var det sjovt,

hvis han selv kom til skade var det også sjovt.

Eddie var et problem. Eddie havde arvet sin fars, afdøde Chandlers, temperament, og man vidste aldrig hvornår han eksploderede som en håndgranat. Når det skete, samlede han det nærmeste han kunne finde, en sten eller en kæp, og brugte det på os andre. Alle vidste at Eddie var sindssyg, og sammen med Eddie blev man nemt selv sindssyg. Men Ruth havde et godt tag på Eddie lige som hun havde på alle os børn.

"Jeg smutter hjem igen."

"Årh, kom nu."

"Jeg har andet at lave."

"Hvad?"

"Bare noget andet."

"Hjem og glo på Linda?"

Jeg svarede ikke. Linda var min storesøster.

"Vent et minut, så går jeg med."

Jeg kiggede i Donnys tegneserie. En pige var ved at blive voldtaget af et monster. Donny kom ud fra værelset i en Tshirt der sad stramt over hans mave.

"Pas på med den der," sagde jeg og prikkede ham på maven.

"Pas selv på din homo."

"Ja, ja, jeg er homo, ikke sandt? Jeg er en åndsvag homo, og du er slank."

"Slank? Piger er slanke. Piger og homoer er

slanke.”

Han understregede det med et slag mod min overarm som jeg gengældte.

Vi gik ud ad bagdøren til enden af haven og langs bagsiden af de andre haver op mod æbleplantagen. Det var en æressag at undgå fortovet.

”Din bror myrder natsværmere,” fortalte jeg. Donny så sig tilbage over skulderen. ”Sød lille fyr, ikke?”

”Hvordan er det,” spurgte jeg, ”at have Nola og hendes søster i huset?”

Han trak på skuldrene. ”Ved ikke. De kom bare. De er vores kusi ner. Anden kusine. Noget med blodet. Tidligere så vi dem aldrig.”

”Aldrig?”

”Min mor siger en gang. Jeg er for ung til at huske det. ”

”Hvordan er hendes søster?”

”Susan? Hun er ingenting, bare en lille unge. Ti eller sådan noget.

”Woofers er ti.”

”Ja, og hvad er Woofers?”

Den kunne jeg ikke give igen på.

”Hun kom til skade i en ulykke?”

Han nikkede og pegede på sin arm. ”Yeh. Brækket.”

”Jeez.”

”De døde begge to,” sagde han.

Jeg vidste naturligvis hvad han mente, men et

øjeblik kunne jeg ikke få hold på hans ord. Det var for uvirkeligt. Forældre dør ikke. Ikke i Park Lane. Den slags sker i bøger. Men jeg vidste at Donny talte sandt og så igen Nola for mig da hun stod på brinken ved bækken. Pludselig var hun mere end køn og smart og i stand til at fange krebs – hun var science fiction, en heltinde. I et splitsekund så jeg rædsel, katastrofe, tragedie.

”Nolas forældre, fjols. Min mor siger at de må være døde med det samme. De opdagede ikke hvad der ramte dem.”

Han tilføjede; ”det var en Chrysler.”

Doonys veludviklede dårlige smag fik mig tilbage til normaltstanden.

”Jeg så arret.”

”Yeah, jeg har også set det. Min mor siger de er heldige, de er i live.”

”Det er de vel.”

”Det er derfor vi fik dem. Det var os eller et børnehjem.”

Jeg besluttede at smutte, og Donny kom med en afsluttende bemærkning.

”Min mor siger at Nola har været heldig – indtil videre.”

Dengang hæftede jeg mig ikke ved hans ord.

Kapitel 3

Det begyndte sidste sommer. Jeg mener Spillet. Nogle af børnene fra Park Lane – mig, Donny, Woofer, Eddie, Denise, Kenny og hans søster Cheryl mødtes i den gamle æbleplantage. I Spillet var en af os 'Angriber'. Angriberens 'sikre' område var skoven. De andre var en deling soldater som bivouakerede mellem æbletræerne. Vi havde ikke nogen våben. Vi havde vel mistet dem i et slag, antog jeg. Kun Angriberen havde våben, nemlig æbler. Så mange han kunne bære.

I teorien havde Angriberen fordel af overraskelsesmomentet. Når han var parat sneg han sig op fra skoven og overfaldt soldaterne. Med lidt held kunne han ramme nogle af soldaterne med æbler. Opgaven var derfor at ramme så mange som muligt, før man blev fanget.

Man blev altid fanget.

Det var pointen. Angriberen vandt aldrig.

Man blev fanget fordi alle soldaterne sad på en åben plads og ventede. Så med mindre man var meget heldig, blev man set. Desuden var de fire eller fem mod en, og man havde kun 'helle' i skoven. Så løb man som en gal tilbage mod skoven vildt skydende over skulderen med de andre som et ulvekobbelt i hælene. Måske kunne man ramme et par stykker, men til sidst fangede de Angriberen.

Og som jeg sagde; det var pointen.

For den fangne Angriber blev bundet til et træ. Han blev kneblet og fik bind for øjnene, og soldaterne måtte gøre hvad de ville ved fangen. Selve angrebet tog måske et kvarter, men fangenskabets vare var en halv dag. Somme tider gik alt efter reglerne, somme tider ikke. Men det var altid skræmmende.

Eddie, selvfølgelig, kunne slippe af sted med næsten mord. Halvdelen af tiden var man bange for at fange ham. Han kunne vende rundt og bryde reglerne, så Spillet blev en blodig affære. Og fangede man ham, var der problemet med at slippe ham fri bagefter. Hvis man havde gjort noget ved ham han ikke brød sig, var det som at sætte en hvepsesværme fri.

Vi andre børn var vel lidt mere normale end Eddie, måske undtagen Denise. Hun var lige så hensynsløs som Eddie og med samme talent for uberegnelighed. Da hun hørte om Spillet, forlangte hun at være med, og snart efter var de to piger for Denise introducerede Kennys søster Cheryl, en høj tynd pige, tolv år gammel og lutter arme og ben. Det var ufatteligt for mig at Denise turde invitere Cheryl, men det viste noget om Denises uberegnelighed. "Cheryl vil godt med i Spillet. Flere piger, mere sjov," sagde hun. Hun fik ret for derefter ændrede Spillet karakter, så Denise og Cheryl oftere fik rollen som Angribere. Ingen af dem havde fået bryster endnu, men deres brystvorter var større end drengenes.

Kapitel 4

Nogle dage efter mit møde med Nola ved bækken sov en flok af os i telt sammen. Det foregik i mine forældres baghave. Vores have gik helt ned til skoven hvor de gamle elmetræer raslede mørket. I øvrigt sov vi ikke ret meget. I det mindste ikke den nat. Siden tusmørke havde vi ligget i teltet og fortalt syge vittigheder. Mig, Donny, Kenny og Eddie.

Woofers var blevet grounded fordi han igen havde leget med sine plastiksoldater i havegrillen. Woofers havde underlige vaner. Han hængte plastiksoldaterne op i ståltråd over grillen og forestillede sig guderne må vide hvad, mens deres arme og ben langsomt krøllede sammen og brændende plastik dryppede ned i gløderne. Det irriterede Ruth fordi legetøjet kostede penge.

Vi havde ingen øl, men colaer og en pakke cigaretter som Kenny havde stjålet. Donny rullede rundt så en tom dåse kvasede under hans vægt. Hans kropslugt var ubehagelig ligesom hans dårlige ånde.

"Min gamle læser Playboy," sagde Kenny. "Køber det hver måned, gemmer det i garagen. Jeg låner det. Han opdager det aldrig."

"Godt for dig," sagde Donny. Vi vidste alle at Kennys gamle brugte læderbæltet på ham og Cheryl, når han var fuld.

"Ingen fis," sagde Kenny. Der var advarsel i hans

stemme. Kenny var lige så stærk om Eddie, men heldigvis ikke lige så sindssyg. "Undskyld, mand," sagde Donny. Man kunne føle han gjorde sig mindre, hvilket ikke var helt nemt med hans halvfede korpus. "Jeg mente ikke noget med det. Jeg har hørt der er billeder af Margot Kidder i denne måned."

Kenny tændte en smøg. "Yep."

"Ærligt?"

"Yep. De største bryster jeg har set."

"Større end Barbara Streisands?"

Donny grinede selv om det egentlig ikke var morsomt.

"Kan man se hendes nipler?"

"Yep, Hun har store nipler. Men hun har tynde ben.

"Fuck hendes ben!"

"Det kan du gøre, så tager jeg resten," sagde Eddie

"Point til dig Eddie."

Kenny rakte Eddie cigaretten.

"Hun er filmskuespiller, hvorfor gør hun den slags?"

"Gør hvad?"

"Viser brysterne i Playboy."

Det tænkte vi lidt over.

"Hun er ikke rigtig skuespiller, hun er bare en slags."

"Starlet," foreslog jeg.

"Naah," sagde Donny, "hun er fucking gammel."

"Marilyn Monroe var der engang. Det største

magasin i verden.”

”Tror du?” Kenny lød skeptisk. ”Hvad med Mad?”

”Mad er for børn.”

”Hva’ med Berømte Monstre?”

Den var svær at stikke.

”Vrøvl,” sagde Eddie, ”er der bryster i Berømte Monstre?”

Vi lo. Den logik kunne ikke slås.

Smøgen gik rundt i tavshed. Kenny så på Donny.

”Har du nogen sinde set det?”

”Set hvad?”

”Rigtige bryster.”

Donny vred sig lidt. ”Denises og Cheryls.”

”De har sgu ikke bryster. Jeg mener på en rigtig kvinde.”

”Nah.”

”I andre?” Vi rystede på hovedet.

”Min mor,” sagde Kenny. Jeg kom engang ind på badeværelset mens hun tog tøj på.

”Sådan du dem længe? Et minut?”

”Et sekund.”

”Hvordan var det?” Donny blev ved.

”Hvad mener du? Det var min mor, din perverse lort.”

”Okay, undskyld.”

Men vi tænkte alle på fru Morrison. Det var ikke svært at fremmane billedet af hende i badeværelset

uden BH.

"Jeg tør vædde på Nolas er pæne," sagde Donny.

Den hang i luften. Vi stirrede på Donny, og man kunne se tandhjulene kværne i skallen på ham. Han sagde, "Hej, hvad er klokken?"

Kenny havde et ur. "Halv elleve."

"Kom, jeg har en ide."

Fra mit hus til Chandlers ved siden var det bare at gå langs hækken i mørket under de store træer, og så var man lige ved Chandlers garage.

Der var lys i Nolas og Susans værelse. Nu vidste vi, hvad Donny havde i tankerne. Jeg var ikke sikker på jeg brød mig om det, men jeg var heller ikke sikker på det modsatte.

Det tog os mindre end et minut at komme op på garagetaget. Selv Eddie kunne finde ud af det uden at støje. Han grinede i skæret fra vinduerne. Det her var farligt. Ruth kunne måske høre os. At spionere mod Ruth var uden for reglerne, og konsekvenserne ville være uoverskuelige. Men selve det faktum at vi var bange, var sjovt.

Nola kom ind i værelset i undertøj. Det kildrede i mine bukser. Vildt, tænkte jeg. Så gik lyset ud, men i et sekund havde vi alle sammen set Nola. Jeg følte en vrede stige op i mig.

Strigle, tænkte jeg. Hun snød os.

Jeg kunne have smadret et eller andet. Det var som

havde hun lovet os noget og ikke leveret. Derpå følte jeg skyld og nedtrykthed. Det hele var noget lort, og alt var mikset op med Nola og piger og kvinder, endog med Ruth og min mor. Jeg prøvede at slippe det, men nedtryktheden blev tilbage.

”For helvede,” hviskede Kenny. Han stirrede på huset som om han ville tvinge lyset til komme igen, jeg genkendte hans dumpe vrede fra mig selv.

Vi sneg os tilbage til teltet i tavshed. Længe sad vi uden ord indtil Kenny sagde: ”Måske kan vi få Nola med i Spillet.”

Kapitel 5

”Jeg siger jer at hvad der mangler ved karneval nu om dage er god gammeldags haremsdans.”

Ruth Chandler gloede på et TVshow hvor en flok mænd og kvinder dansede. Hun havde en øl i den ene hånd og en cigaret i den anden og sad henslængt foran TV. Barfodet.

Woofers så op på hende. ”Hvad er haremsdans?”

”Haremsdans, haremsdans. Dansende piger, Ralphie, - og vanskabte mennesker der optræder. Da jeg var i din alder havde vi begge dele. Jeg så en mand med tre arme.”

”Naah.”

Men man kunne se at Ruth havde ham på krogen.

”Du skal ikke modsige din egen mor. Jeg så en

mand med tre arme – den ene af dem bare en lille ting her.”

Hun løftede en arm og pegede på sin armhule som var pænt barberet og glat under kjolen.

Vi sad i en irregulær halvcirkel. Woofer på tæppet ved siden af Ruth, mig og Donny på sofaen og Eddie på gulvet direkte foran TVet så Woofer hele tiden måtte flytte sig for at se. I den slags situationer behøvede man ikke være nervøs for Eddie. Ruth kontrollerede ham såvel som os andre.

”Hvad ellers?” spurgte Woofer. ”Så du mere?”

Hans hånd gled gennem det snavsede hår, som altid klistrede til hans hoved. Jeg tror han kunne lide følelsen.

”Mest ting i flasker. Små rynkede ting. Katte, rotter. Den slags. Det er længe siden. Jeg kan huske en fed mand, fem hundrede pund mindst. Fedeste ting jeg nogen sinde har set.”

Hun sukkede. Hendes ansigt blev slapt som det tit gjorde, når hun tænkte baglæns. Jeg brød mig ikke rigtig om hende når hun så sådan ud.

”Jeg vil høre om det der haremsdans,” sagde Donny. Han lænede sig frem ved siden af mig i sofaen med skulderen drejet skævt ind foran kroppen. Hans klumpethed blev tydeligere måned for måned. Ruth sagde at hvis han fortsatte på den måde ville han blive pukkelrygget. En seks fods fed pukkelryg.

"Yeh," sagde Woofer, "Hva' er det?"

Ruth lo. "Det er piger som danser, sagde jeg jo. Halvnøgne nogen af dem. Ved I slet ingenting?"

Hun trak sin kjole halvvejs op på lårene og bølgede den mod os med hånden. Vi kiggede alle sammen på hendes ben og derpå væk, flove.

"Korte skørter og bare bryster. Måske en rubin eller blomst i navlen og sorte og røde cirkler malet her."

Hun cirklede en finger om sine brystvorter.

"Hvad synes I om det?"

Jeg så ned. Woofer fniste. De andre stirrede intenst på hende.

"Den slags bliver ikke mere sponsoreret af Kiwanas Tivoli, det er skidt for forretningen, alle stodderne her i byen har fået koner. Forbandede hyklere hele bundtet."

Ruth var ikke social. Så vidt vi vidste, var der ingen som besøgte hende fra Park Lane eller fra byen, undtagen sherif Jenkins hvis patruljevogn af og til stod parkeret i Park Lane om natten og først forsvandt tidligt om morgenen. Men hun havde et godt tag på os børn.

Ruth tømte sin øl. "Lad os gå en tur, drenge."

"Nola, Nola Augustine!" råbte hun.

En dør blev åbnet, og Nola kom ud, hun så forsvarsberedt ud.

"Jeg tager drengene med i byen. Du passer din

søster og hold jer ude af køkkenet.”

”Ja.”

Ruth vendte sig mod mig.

”David, du skal sige goddag til Susan, du har vist ikke mødt hende endnu.”

Ruth gik foran mig. Jeg kunne høre svag musik bag døren. Ruth åbnede.

Når man er tretten, er små unger små unger. De er besværlige eller i bedste fald en del af landskabet. Medmindre selvfølgelig de er sådan nogen som Wooper.

Eller Susan. Jeg vidste at pigen, som så op på mig fra sengen, hvor hun læste i et ugeblad, var ti år – det havde Donny sagt –, men hun så ældre ud. Bortset fra øjnene som var lyseblå og ikke grågrønne som Nolas lignede hun Nola. Det samme røde hår, den samme spændstige krop, det samme udtryk af sårbarhed.

”Du er David,” sagde hun.

De blå øjne studerede mig. Jeg smilede til hende, og hun gengældte smilet. Ruth så til fra døren. Vi gik tilbage til hallen hvor de andre ventede. Jeg kunne føle Ruths øjne på mig.

”Nå,” sagde hun, ”sød, ikke?”

Kapitel 6

Jeg bankede på døren hos Chandlers. Ingen svarede, og jeg gik indenfor. Fra Nolas og Susans værelse

hørte jeg latter. Nolas stemme var høj og hvinende, Woofers nærmest en hysterisk fnisen. Donnys var dybere, mere maskulin. Eddie var der ikke. Egentlig skulle jeg heller ikke være der, jeg var grounded på grund af en ligegyldig kontrovers med min mor, men hun var taget til byen, så jeg benyttede lejligheden til at besøge Chandlers. Jeg styrede mod lyden.

De havde Nola oppe mod væggen i et hjørne. Donny vendte sig mod mig.

"Hej Dave. Hun er kilden! Nola er kilden!"

De tog sigte efter hendes ribben, mens hun vred sig for at skubbe dem væk, bøjede sig forover og beskyttede sig med albuerne. Hendes røde hår svingede.

"Tag hende, Woofers."

"Oowww!"

Jeg hørte et klask. Nolas hånd dækkede hendes bryst og Woofers havde sin hånd presset mod sin kind hvor rødmen bredte sig. Donny trak sig væk.

"Hvad helvede!"

Donny var vred.

"Kælling!" råbte han.

Han gik frem og prøvede et sving mod Nolas hoved. Hun bevægede sig bort uden problemer. Han forsøgte ikke igen.

"Hvorfor gjorde du det?"

"Du så hvad han gjorde!"

"Han gjorde ikke noget."

"Han tog på mig."

"Og hvad så."

Woofers græd. "Jeg siger det!" hylede han.

"Gør det," sagde Nola.

"Det kommer du til at fortryde."

"Jeg er ligeglad."

Hun skubbede Donny til side og marcherede ud ad døren. Jeg hørte frontdøren smække.

"Den møgkælling," sagde Donny. Han vendte sig mod Susan.

"Du så det."

Susan nikkede usikkert.

"Jeg fortæller mor det," sagde Donny. "Det skal hun ikke slippe godt fra. Hun slog ham s'gu."

"Woofers rørte ved hendes bryster," sagde jeg.

"Og hvad så. Han gjorde det ikke med vilje."

"Kælling."

Der var al denne nervøse energi i rummet. Woofers for op og ned som en yoyo. Donny gik rundt som en løve.

"Lad os finde mor," sagde Woofers.

Ruth vandede tomater i drivhuset. Hun stod foroverbøjet i shorts og en bluse som var for stor. Halsudskæringen stod vidt åben. Hun brugte aldrig BH. Jeg stod højest på dørtrinnet og kunne se hendes bryster næsten ned til niplerne. De var store og blege.

"Gjorde hun?" Ruth lod ikke til at være bekymret.
Hun fortsatte med at nippe tomater.

"Slog ham," sagde Donny.

"Hvorfor."

"Vi tumlede bare lidt rundt."

"Vi kildede hende," forklarede Woofer." så hylede hun op og slog mig i ansigtet."

Ruth nippede endnu plante, men pludselig så hun op på mig, mit blik nåede hendes i rette tid. Vistnok.

"Hvor er Nola nu?"

"Hun gik."

"Og Susan?"

"I værelset."

"Så hun det hele?"

"Ja ."

"Okay."

Ruth marcherede over græsplænen mod huset med os bagefter. På terrassen løsnede hun klædet der holdt hendes hår og rystede det fri. Jeg var vild efter at se, hvad der nu ville ske. I værelset sad Susan, hvor vi havde efterladt hende. Ruth satte sig på sengen.

"Susan, - hvor er Nola?"

"Ved ikke. Hun gik."

"Jeg har hørt at du så, hvad der skete."

"Ja, Woofer rørte Nola, og så slog hun ham."

"Rørte hende?"

Susan nikkede og holdt en hånd mod sit bryst.

Ruth stirrede på hende og sagde så. "Prøvede du at stoppe hende?"

"Mener du stoppe Nola?"

"Ja, stoppe hende så hun ikke slog Ralphie."

Susan så forvirret ud. "Jeg kunne ikke. Woofer rørte hende, og Nola slog ham."

"Du skulle have prøvet. Det kan føre til alle mulige slemme ting, når man slår nogen i ansigtet. Den slags er farligt."

"Ja."

"Elsker du din søster?"

Susan nikkede.

"Og fordi du elsker hende, tilgiver du nogle ting som du ikke burde tilgive. Sådan noget som at slå Ralphie."

"Hun ville ikke gøre ham noget, hun blev bare vred."

"Og du tilgiver hende, ikke sandt?"

"Uh - huh."

"Det Nola gjorde var forkert. Du kan ikke holde med Nola selv om hun er din søster. Forkert er forkert. Og det du har gjort er forkert. Nu kommer du over på denne side af sengen og løfter dit skørt op og trækker dine trusser ned."

Susan stirrede. Øjnene vidåbne, kroppen frossen i samme stilling.

Ruth løsnede sit bælte fra shortsene.

"Kom så," sagde hun, "det er for dit eget bedste, jeg bliver nødt til at lære dig om medvirken til forkerte ting. Nola er her ikke, så du må tage straffen for jeg begge to. Din egen del er for ikke at gøre noget, som du burde have gjort. Kom her."

Susan kunne ikke bevæge sig.

"Okay," sagde Ruth, "ulydighed er en tredje forseelse."

Hun tog Susan i armen, fast, men ikke hvad man ville kalde hårdt, og trak Susan til sig. Susan begyndte at græde. Ruth lagde hende over sine lår med ansigtet ned i sengen. Så løftede hun Susans kjole og stak den ind under livbåndet.

Donny prustede. Ruth sendte ham et blik som ikke var uvenligt. Derpå trak hun Susans hvide trusser ned om hendes ankler.

"Du får fem for at holde med Nola, ti for det som Nola gjorde og fem for at være ulydig. Tyve."

Jeg følte mig ophidset på en dejlig måde. Det hele var forkert, men det var alligevel dejligt. Synet af Susans nøgne ende var fantastisk. Jeg havde aldrig før set nogen blive spanket for alvor og især ikke en pige. Vi havde det alle på samme måde. Ruth må have mærket hvordan vi havde det.

"I drenge kan se på, det er en del af straffen."

Bæltet var af læder. Det kom hvislende ned. Lyden da det ramte , var ubeskrivelig i det lille rum. Chokket

forhindrede Susans gråd i flere sekunder. Så skreg hun så højt hun kunne. Fortvivlet og angst. Hendes ende var bleg som Ruths bryster, til en rød stribe viste sig tværs over ballerne.

Ruth løftede bæltet igen. Hendes læber var presset sammen, ellers var hendes ansigt udtryksløst koncentreret. Bæltet kom ned, og Susan hylede som et dyr.

Tredje gang, fjerde gang. Susans åndedræt gik i uregelmæssige gymp. Jeg talte, - seks, syv otte, ni, ti.

Susans ben sparkede, hendes knoer var hvide på den hånd, som knugede sengetæppet, den anden holdt Ruth fast bag hendes ryg. Jeg havde aldrig før hørt nogen græde på den måde. Små svedperler glinsede på Ruths overlæbe. Armen gik op. Armen gik ned. Under Ruths løstsiddende bluse kunne jeg se hendes bare mave. Woofer stak hovedet frem mellem mig og Donny. "Wauw!"

Jeg vidste han tænkte det, som vi alle tænkte; det her var *Spillet*. Susan kunne lige så godt have været bundet til et æbletræ. Det var vanvittigt lækkert, selv om jeg krympede mig hver gang bæltet kom ned. En voksen spillede Spillet. Pludselig følte jeg det ikke så forbudt mere. Skylden fortog sig, men ophidselsen forblev. Jeg kunne mærke mine fingernegle mod håndfladerne. Sytten, atten, nitten, tyve ...

Susan gled ned på gulvet. Grædende med hovedet

mellem armene og knæene trukket op til brystet.

Ruth åndede tungt. Hun trak Susans trusser på plads, løftede hende og lagde hende på siden på sengen.

"Okay," sagde hun blødt. "Det er nok for denne gang."

Jeg hørte en bil ude på vejen.

"Shit, min mor," råbte jeg og styrtede afsted.

Jeg væltede ind ad døren til mit værelse og kastede mig på sengen med et blad. Min mor kom ind minuttet efter. "Hvad har du så lavet mens jeg var væk?"

"Ikke noget, læst blade."

I nogle dage besøgte jeg ikke familien Chandlers, men jeg udfrittede Woofer som fortalte, at eftersom Susan havde fået Nolas straf, så skete der ingenting med Nola. Dette forurologede mig sært nok mere end hvis Ruth også var gået efter Nola. Det må også have været mærkeligt for Nola at høre om sin lillesøsters spanking for øjnene af drengene. Men lidt efter lidt fald forholdene hos Chandlers tilsyneladende tilbage til et normalt leje.

Men det var kun tilsyneladende.

Kapitel 7

Vi spillede stikbold på vejen, Eddie havde ramt mig, jeg var ude og stod ved lågen til Chandlers hus, mens

jeg betragtede de andre. Nola kom ud. Hun så lige så fantastisk ud som første gang jeg mødte hende.

"Lyst til at lave noget andet?" spurgte hun.

"Hvad?" Jeg skævede til de andre - bange for at de skulle høre noget.

"Ved ikke, gå ned til bækken, fange krebs."

Donny kastede bolden til mig selvom jeg var ude af spillet. Jeg kastede den videre til Eddie.

"Lige meget, du har travlt." Nola begyndte at gå.

"Hej, Okay, det kan vi godt."

Jeg kunne umuligt gå med Nola uden de andre, der var kun en ærefuld måde at gøre det på, jeg blev nødt til at spørge om de ville med.

"Vil I med ned til bækken?" råbte jeg.

"Ok, det kan vi godt." Donny var ivrig. "Ok," sagde Denise, Eddie og Kenny. Nolas tilstedeværelse virkede som katalysator. Woofers trak bare på skuldrene.

Vi gik alle sammen ind gennem terassedøren til Chandlers hus.

"Donny er det dig?" Ruth råbte nede fra kælderen.

"Ja, mor."

"Kom her ned."

Donny vendte sig til Nola. "Hent lemonaden i køleskabet, jeg finder sylteglassene i kælderen og hører hvad mor vil."

Jeg stod i køkkenet med Woofers og Eddie, mens Nola hældte lemonade på termoflasker. Ruth kom op

fra kælderens med Donny i hælene, hun tørrede hænderne i forklædet, øjensynligt var hun i gang med at vaske tøj. Hun var iført de sædvanlige korte shorts og løs bluse. Jeg kunne se formen af hendes trusser gennem shortsene. Hun vendte sig mod Nola.

"Hvad laver du?"

"Hælder lemonade på termoflasker."

Ruth dykkede ned i forklædet efter en pakke smøger og lighter. Tændte.

"Jeg troede jeg havde sagt, du skulle holde dig fra køkkenet."

"Donny ville have noget lemonade. Det var Donnys ide."

"Jeg er ligeglad hvis ide det var."

Hun blæste røg ud.

"Det er bare lemonade."

Ruth nikkede."

"Spørgsmålet er hvad du har slubret i dig inden jeg kom. Øl måske?"

Nola satte kanden hårdt fra sig. "Jeg har ikke slubret noget."

Ruth nikkede igen. "Kom her."

Nola stod stille.

"Jeg sagde kom her."

Nola gik hen til Ruth.

"Åbn munden og lad mig lugte til din ånde."

"Hvad?"

Ved siden af mig begyndte Eddie at grine.

"Lad vær med at være næsvis"

"Ruth..."

"Åbn munden."

"Nej!"

"Hvad sagde du?"

"Du har ingen ret til at ... "

"Jeg har al ret i hele verden, åbn munden."

"Nej!"

"Åbn, løgnhals!"

"Jeg er ikke en løgnhals."

"Du er en tøs, så jeg antager du også er en løgnhals. Åbn!"

"Nej!"

"Gør det."

"Jeg sagde det, Ruth, Nej!"

Vi havde aldrig oplevet noget lignende. Børn skal udholde ydmygelse. Hvis man protesterer skal det være skjult. Man kan løbe ind i et andet rum, måske endda smække en dør. Være tavs og surmulende. Men man kan ikke stå op mod en voksen og sige "rend mig", og det var på en måde det Nola gjorde.

Ruth tværede smøgen ud i askebægeret. "Jeg tror jeg henter Susan."

Nu var det Ruths tur til at nidstirre Nola. Det varede fem sekunder, så faldt Nola lidt sammen og så væk.

"Hold Susan udenfor. Lad hende være."

Jeg kunne se på Nola at hun vidste alt om afstraffelsen af Susan.

Ruth trak på skuldrene.

"Du behøver ikke være så ophidset, Nola, jeg vil bare spørge hende om hun ved, hvem der går i køleskabet om natten. Hvis det ikke er dig så må jeg jo tro, det er hende.

Ruth bevægede sig mod døren. "Susan?"

Nola rakte ud og greb hende, et sekund var hun som en helt anden pige; angst, hjælpeløs, desperat.

"Fanden tage dig!" hviskede hun. Det var en fejltagelse. Ruth snurrede rundt og ramte hende hårdt på kinden med flad hånd. "Du rørte mig? Du rørte mig fanme!"

Nola bakkede væk, ramte køleskabet og faldt på knæ. Ruth bøjede sig over hende og greb hende om hagen.

"Nu åbner du din beskidte mund, hører du? Eller jeg tæsker livet ud af din kønne søster. Hører du? Eddie? Donny?"

Eddie og Donny for hen til dem.

"Hold hende."

Eddie greb Nolas ene arm, og jeg tror Ruths greb om hagen gjorde ondt, for Nola gjorde ikke mere modstand. Donny smed sylteglassene og greb Nolas anden arm.

”Åbn munden, luder.”

Så kæmpede Nola, hun prøvede at komme på benene, bukledede og rullede, men de havde for godt fat i hende. Ruth havde begge hænder om Nolas kæbe og prøvede at tvinge hendes mund op. Nola bed. Ruth sprang tilbage. Nola kom halvvejs op og var tæt på at slippe fri, da Ruth trådte frem igen. Et øjeblik tog hun mål af Nola, så knyttede hun hånden og slog Nola i maven. Hun gjorde det som en mand ville gøre det og næsten lige så hårdt. Nola gispede efter luft.

”Jesus!” hviskede Donny.”

Ruth løftede den hånd som Nola havde bidt. Så vidt jeg kunne se var der intet mærke eller blod.

”Slip hende.”

Drengene slap, og Nola faldt forover på gulvet. Jeg fortalte mig selv, at jeg ikke brød mig om at se på det, men det gjorde jeg.

”Jeg skal gå nu,” sagde jeg med en røst der føltes tyk. Ruth så mærkeligt venligt på mig. ”David,” sagde hun, ”du så hvad du så, men det vedkommer ikke andre. Forstår du det? Du er en god dreng, David. Du skal vide, at du er altid velkommen her i huset. Så tit du vil.”

Jeg gik hjem gennem skoven bag husene, der var køligt mellem træerne, og der lugtede af pinjer og jord. Jeg blev ved med at se Nola for mig, idet hun bukkede forover, og samtidig så jeg hende stå foran

Ruth med kølige øjne: "Jeg sagde det, Ruth, Nej!"

Af en eller anden grund vekslede disse billeder i min hjerne med billeder af mit skænderi med min mor tidligere på ugen. Jeg havde også protesteret. Ikke nær så flot som Nola, og jeg havde tabt lige som Nola havde tabt.

Kapitel 8

Nederst i Park Lane lå et gammelt skolehus, hvor vi alle havde gået i skole fra første til femte klasse. Hvert år i sommerferien kom Kiwanis omrejsende tivoli til byen og slog sig ned på skolens sportsplads. En hel uge blev de i byen. Så var der spilleboder, slikboder, lykkehjul der snurrede, musik fra højttalere, og i de lune aftener kunne man danse på et overdækket dansegulv. Mændene som arbejdede i tivoli, var eksotiske som bare helvede. Barskt udseende fyre med en cigaret stukket mellem tænderne, de havde tatoveringer og grove hænder og lugtede af sved. De bandede og spyttede i støvet, mens de arbejdede. I nogle dage indtog de vores gamle legeplads som de forvandlede til en by af teltdug og hvirvlende stål.

Kiwanis Tivoli var her igen. De var i fuld gang med at pakke ud fra lastbilerne. Det var morgen, men himlen var mørk af skyer. Jeg var gået tidligt derved. Denise og Cheryl var der allerede, de sad på

kofangeren af en lastbil og stirrede gennem afspærringen.

"Se der." Denise pegede på en stor lastbil. "Det er pariserhjulet. Min far siger, at nogen faldt ud sidste år i Atlanta City. De stod op. Har du prøvet at stå op?"

"Nej," svarede jeg, "hvorfor?"

"Fordi det er sjovt!"

Hun grinede, og hun burde være pæn når hun grinede, for hun havde et kønt ansigt. Men et eller andet gik galt når Denise grinede. Der kom altid noget manisk over det som om hun ikke havde det rigtigt morsomt. Pludselig så hun direkte på mig med vidåbne øjne. "Jeg har tænkt på Spillet," sagde hun. "hvorfor spiller vi ikke Spillet mere?"

"Vejret har været dårligt," løj jeg. Jeg havde ikke lyst til at tænke på Spillet, men var nødt til det. Spillet bandt os sammen, vi var alle tre var med i Spillet.

"Måske er I drenge nogle kyllinger."

Det svarede jeg ikke på.

Himlen blev mørkere, de første tunge dråber ramte os. På få minutter blev dråberne til styrtregn, og mændene halede teltdug ud i højt tempo. Lidt efter krøb vi sammen under et træ så godt vi kunne. Denise lænede sig mod mig.

"Vi kan bruge kælderen."

"Hvad?" sagde jeg.

"Kælderen. Vi kan lege Spillet i Chandlers kælder."

Jeg vidste alt for godt, hvad hun mente.

Gamle Chandler havde været handymand mens han levede. Handy og paranoid. Jeg tror det var da Khrushchev fortalte USA: "Vi vil begrave jer," at Chandler senior må have tænkt; "fuck nej" og byggede sig et bombeskjul i kælderen. Man gik ned fra køkkenet, gennem det oplagrede skrammel under trappen, forbi vaskemaskinen, rundt om et hjørne og gennem en tyk ståldør som Chandler havde tusket sig til fra et nedlagt kødlager. Bag døren var et betonrum, mørkt og lugtende af gammel mug. Chandler havde installeret en elektrisk pære og forstærket loftet med bjælker. Derpå forsynet rummet med ildslukker, radio, lygter, konserves, vandbeholder, luftmadrasser og endda et toilet. Alt sammen for et hjælpepostbuds løn. Så døde han. Batterierne til radio og lygter døde ligeledes, rummet groede til i snavs og edderkoppespind. Ruth ville ikke gøre rent fordi stedet mindede hende om Chandler senior. Somme tider legede vi dernede, men ikke ofte. Stedet var lidt for skræmmende. Det var som om Chandler ikke havde bygget et rum for at holde noget ude, men for at holde noget inde. Man kunne være i kælderen og drikke en cola mens Ruth ordnede vasketøj, og skæve over skulderen til den mørke åbning der førte til køddøren. Af og til skræmte vi hinanden med snak om afdøde Chandlers kælderrum.

”Jeg går hjem!” sagde jeg. Denise smilede. Hun vidste jeg var bange – bange for Spillet, bange for Eddie, bange for hende. Jeg rejste mig og løb.

”Kylling!” råbte hun efter mig.

Ruth var ude i vindfanget. Kaskader af vand strømmede ned fra tagskægget. Hun vinkede til mig, da jeg løb forbi med T-shirten over hovedet.

Kapitel 9

Det var fugtigt efter regnen, men vejret var klaret op, og Kiwanis tivoli havde fuldt hus. Det halve af byen var der og selvfølgelig os fra Park Lane inklusive vores forældre. Donny sad sammen med mig. Mine forældre som havde foreslået, at jeg inviterede ham. Måske tænkte de at Ruths udgifter til underholdning kunne blive lidt mindre, hvis de betalte for Donny. Godt naboskab så at sige.

Derfra hvor vi sad, kunne jeg se Woofers, Eddie, Susan og Ruth på den anden side af pladsen.

Politiet var der også, repræsenteret af vores lokale sherif Jenkins. Ingen forventede ballade, for dette var en folkefest, og byen var faktisk ret fredelig. Sheriffens arbejde sådan en aften bestod mest i at berolige de fulde og ellers hygge sig med os andre. Donny og mig besluttede at gå efter et par is.

Isvognen stod tæt ved pladsens udgang, vi skød genvej bag om et par beboelsesvogne til bagsiden af

isvognen da vi stivnede. Der stod Nola med ryggen til os. Hun talte ivrigt med sherif Jenkins. Der var noget i måden hun gestikulerede på mens hun lænede sig frem, som gjorde, at vi vidste, hvad hun var i gang med.

"Nå, ja, men det er hendes ret," sagde sherif Jenkins.

Nola rystede voldsomt på hovedet.

Jenkins blev opmærksom på Donny og mig. Han lagde en hånd om Nolas skulder. "Kom, lad os gå lidt."

De gik. Sherif Jenkins så tilbage over skulderen mod os med et uudgrundeligt blik. Nola gestikulerede stadig ivrigt. Hun havde ikke bemærket mig og Donny. Selv på afstand kunne jeg se at Ruths læber var sammenpressede mens hendes blik fulgte Nola og sherif Jenkins.

"Shit," mumlede Donny.

"Hvad vil han gøre?" spurgte jeg.

"Ingenting, han vil ikke tro på hende. Sheriffer taler kun, de gør aldrig noget. Desuden kender vi ham."

Kapitel 10

Patruljevogen kom klokken otte næste aften, og jeg så Sherif Jenkins gå op ad havegangen til Chandlers hus. Ruth lukkede ham ind. Jeg ventede ved vinduet, mens noget i min mave blev ved at dreje rundt. Mine forældre var til fødselsdag, og min storesøster havde

besøg af sin kæreste. Så længe jeg ikke forstyrrede hende, tog hun sig heller ikke af, hvad jeg lavede, så da patruljevognen med Jenkins kørte bort, spurtede jeg over til Chandlers.

De sad alle sammen i dagligstuen. Der var stille, ingen bevægede sig. Alle stirrede på Nola. Jeg havde en stærk følelse af noget uheldssvangert i anmarch. Noget var ved at eskalere. Indsatsen var højere nu. Ruth så mig i døråbningen.

"Hej, David, kom ind."

Nola sad på en foldestol foran fjernsynets grå, blinde øje. Hun var bange, men beslutsom.

"Nå," sagde Ruth og gentog, "Nå."

Woofers kravlede ophidset rundt på sofaen. Donny gik hen til Nola, han stillede sig direkte foran hende.

"Du sendte politiet efter min mor," sagde han, "efter min mor!"

Nolas ansigt var stift. Donnys hånd skød frem og ramte Nola hårdt tværs over ansigtet. Hånden forblev foran Nolas ansigt, rystende, parat til endnu et slag. Nola stirrede forfærdet på ham.

"Sæt dig," sagde Ruth.

Han trak sig væk. Der var stille igen. Til sidst lænede Ruth sig frem. "Jeg vil gerne vide hvad i alverden du tænkte på?"

Nola svarede ikke.

"Troede du han ville tage dig med et eller andet

sted hen? Dig og Susan? Få jeg væk herfra? Det sker ikke. Han gør ingenting, piger, Hvis han ville, havde han gjort det her og nu, han gjorde det ikke, vel? Han kørte.”

Ruth sukkede. ”Jeg må tænke over det her. Gå ind på værelset, Nola. Også dig Susan.”

Hun rakte efter endnu en øl, skønt den første stadig var halvfuld. ”Inden Donny slår dig igen.”

Nola tog sin søster ved hånden og gik.

”Også dig, David, du må hellere gå hjem, jeg har nogen vanskelige ting, der skal besluttes. Vil du ha’ en cola på vejen?”

Jeg smilede. Jeg boede lige ved siden af.

”Nej tak, det er helt i orden.”

”Jeg kan godt stikke dig en øl.” Hun havde det gamle blink i øjet, da hun sagde det. Den slags kunne Ruth finde ud af. Spændingen fortog sig.

”Fint!”

Hun smed en Budweiser hen til mig. ”Tak,” sagde jeg.

”Det taler vi ikke om,” lo hun.

Det var vores kode, når hun lod os gøre noget vores forældre ikke skulle vide: ”Det taler vi ikke om.”

Jeg stoppede Budweiseren inden for skjorten.

Da jeg kom hjem var min søster på sit værelse sammen med sin kæreste. Jeg drak øllen i mit værelse mens jeg tænkte på Nola. Der var en konflikt her. Jeg

var tiltrukket af hende og kunne lide hende, men Donny, Woofers, Ruth og selv Eddie var gamle venner, som jeg havde kendt hele mit liv, og børn blev straffet, sådan var livet nu engang. Alle børn blev straffet, Nola havde vel på en måde fortjent det. Det sidste, jeg havde hørt Ruth sige, da jeg gik, var; "Hvad gør vi nu?"

Jeg stirrede ud i mørket og spekulerede på det samme.

Kapitel 11

I nogle dage holdt jeg mig væk fra Chandlers. I stedet hang jeg ud med Kenny og Denise og Cheryl.

Men vores snak vendte hele tiden tilbage til Chandlers. Rygtet om Nolas forræderi var sluppet ud til alle os børn. Jeg havde en mistanke om at det kom fra Ruth selv. Nola havde talt med en politimand. Tænk at melde en voksen, endda en som kunne være ens egen mor, til politiet. Vi vidste at nogen blev straffetovre hos Chandlers i disse dage. Det var naturligt nok bortset fra at det skete hos Chandlers, og at Eddie, Donny og Woofers deltog. Kenny fandt de rette ord for det.

"Det slipper hun sgu ikke godt fra."

Tankefulde Kenny.

Vores følelser for Nola ændrede sig. Fra beundring for hendes mod til at udfordre selve ideen om de

voksnes autoritet, begyndte vi at foragte hende. Hun burde have vidst at tingene bare blev værre. Ingen af os ville have gjort det hun havde gjort. Det var en slags bedrag, ligesom da hun bedrog os den aften ved vinduet hvor hun slukkede lyset. Ved at fejle over for sherif Jenkins havde Nola slynget i ansigtet på os alle sammen at vi var magtesløse børn. Ved at fejle for sig selv havde Nola fejlet for os alle. Så vi vendte vores vrede mod Nola. Også mig. Jeg holdt op med at bekymre mig. Op i røven, lad tingene gå som de vil, tænkte jeg.

Tingene viste sig at gå til kælderens.

Kapitel 12

På dagen da jeg endelig tog mod til mig og gik over til Chandlers, svarede ingen på min banken, men fra entreen bemærkede jeg to ting. Den ene var lyden af Susan der græd i sit værelse. Den anden foregik nedenunder. En kraftig skraben af møbler mod gulvet, dæmpede stemmer. En følelse af fare.

Jeg tog trappen i to spring. I døren stod Ruth. Hun trådte til side da hun så mig.

”Hun prøvede at stikke af,” sagde hun, ”men Eddie stoppede hende.”

De stoppede hende stadig. Eddie, Donny og Woofer. De taklede hende som et rugbyhold, så hun faldt tilbage mod muren. De var langt forbi punktet hvor

der kunne argumenteres. Det eneste man hørte, var suset af Nolas åndedræt når de ramte hende i maven. Hendes mund var fordrejet, men der var stadig koncentration i hendes øjne. For et øjeblik var hun igen en heltinde som kæmpede mod umulige odds, men kun et øjeblik, så stod det klart for mig at hun var skyldig. Jeg følte at hendes adskillelse fra os andre var rigtig og retfærdig.

Eddie trådte baglæns, for en gangs skyld virkede han ikke klodset. Hans skulder ramte Nola og næsten løftede hende fra gulvet. Nolas hoved strejfede en bjælke, hendes øjnene blev matte. I det samme ramte Woofer hende i skridtet. Hun gled langsomt ned ad væggen. Ruth sukke. "Det er nok, drenge, ikke mere denne gang."

Man kunne se på dem at de ikke var færdige, men Ruth lød træt. Donny mumlede noget om stupide luder, mens jeg så Nola glide det sidste stykke ned mod betongulvet.

Ruth vinkede ad os. "Kom." Og til mig: "Du skal nok få din chance David."

En efter en forlod vi kælderens og efterlod Nola i mørket bag døren fra et kødskab.

Vi gik ovenpå. Ruth uddelte colaer mens vi sad rundt om spisebordet. Jeg kunne stadig høre Susan græde. Donny tændte for TV.

En tid gloede vi intenst på TVet. Ruth sad med et

dameblad foran sig. Hun røg og bladrede gennem magasinet. Kom til et billede af en kvinde i bikini.

"Hun er ordinær, se?"

Hun holdt magasinet op

Eddie kiggede og trak på skuldrene. Ruth rynkede panden.

"Hun er allevegne, jeg sværger, allevegne. Stor model, jeg kan ikke se det. Rødhåret, måske er det derfor. Nola har rødt hår. Mænd kan lide rødhårede kvinder."

Kapitel 13

Da jeg besøgte Chandlers næste gang var døren låst, jeg måtte banke temmelig hårdt inden Donny lukkede op. Han havde en peanutmad i hånden og peanutmør om munden.

"Nå, er det dig," sagde han. "Mor sagde du nok ville komme."

Vi gik ud i køkkenet. Køkkenbordet var fedtet af madrester blandet med cigaretskodder. Tomme øldåser flød overalt. Køkkenet var varmt og ulækkert.

Pludselig sagde Donny: "Vi fortalte hende om Spillet."

"Hvem?"

"Ruth, min mor, hvem ellers?"

"Jesus. Hvad sagde hun?"

"Ikke noget. Det var som om hun godt vidste det."

"Vidste? Vidste hvad?"

"Al ting, det hele, som om det ikke var noget særligt. Som om hun mente, at sådan gjorde alle børn."
"

"Du laver fis."

"Nej, jeg sværger."

"For fanden, mand."

"Det eneste hun spurgte om var, at hun godt ville vide hvem af os, der var med i det. Så det sagde jeg."

"Mig? Kenny? Denise og Cheryl? Jer tre?"

"Hun var ligeglads. Slap af, hun tager sig ikke af det."

"Fortalte du at Denise og Cheryl var nøgne?"

Donny nikkede. Jeg kunne ikke tro det. Jeg havde altid ment, at Eddie var den dumme af de tre, men det var åbenbart Donny.

"Jeg siger jo at du ikke behøver være nervøs."

"Donny?"

"Ja, David?"

"Er du sindssyg?"

"Nej."

"Er du klar over hvad sker med mig hvis mine forældre ...?"

"Der sker ingenting, siger jeg. Ingen får noget at vide. Det er min mor for helvede. Husk lige det."

"Skide godt. Din mor ved altså at vi binder små nøgne piger til træerne i æbleplantagen?"

Han sukkele. "David, havde jeg vidst du var sådan en evnesvag kylling, ville jeg ikke have fortalt dig det."

"Mig? Evnesvag?"

Donny tørrede sig om munden. Hans ærme fik striber af peanut.

"Hvad tror du, der foregår i kælderen lige nu? I dette minut?"

Jeg gloede på ham. Hvad ragede det sagen? Så dæmrede det for mig. Nola.

"Nej," råbte jeg.

Donny lo. "Gå ned og se efter hvis du ikke tror på mig."

Jeg tumlede ned ad trappen til kælderen. Urolige glimt fra lommelygter lyste op mod mig. Ruth stod ved indgangen til cellen.

"Hej, David, jeg tænkte nok du ville dukke op."

Jeg kiggede forbi hende ind i cellen. Woofer og Eddie var der. Susan sad ligbleg på en kasse. Donny kom ned bag mig.

"Se," sagde han.

Det var svært at forstå hvad jeg så, måske fordi det var helt umuligt og uden for al kontekst. Som noget man leger Halloween's aften for at skræmme hinanden med mærkelige kostumer, og ingen er helt genkendelige, selvom man ved, hvem de er.

Det var Nolas krop som dominerede rummet:

Drengene havde brugt bagageremmen fra Ruths autocamper, slået løkker om Nolas håndled og lagt remmen op over loftsbjælkerne. De havde taget sko og strømper af hende og trukket hende op så kun hendes tæer rørte gulvet famlende efter støtte. Hendes bluse var snavset og vidnede om, at hun havde gjort modstand. Det samme gjorde en skramme på hendes ene kind. Jeg kunne se hendes flade mave mellem blusen og shortsene. Hun havde bind for øjnene og tape for munden. Med armene strakt mod loftet, hovedet bøjet bagud mellem armene, halsen blottet og kroppen svagt gyngende var hun et syn lige ud af vores bedste gysertegneserier; Sorte Kat med Lugosi og Karloff, Berømte Monstre, og hver eneste historie om inkquisition der nogen sinde var skrevet. Det var nemt at forestille sig lys fra fakler, fyrfade med glødende kul, rædselsfulde instrumenter og hætteklædte munke i procession. Woofer pacede rundt med lygten så skyggerne gled over væggene i mærkelige vinkler, skiftede position, dukkede frem og veg tilbage, voksede og blev mindre, mens lyskeglen løb uroligt op og ned ad Nolas strakte krop.

Ruth lænede sig mod dørkarmen.

”Nå David, hvad synes du? Er det sådan Spillet er?”

Jeg sidde, - ikke på grund af luftens kølighed, men på grund af situationens potentiale - og åbnede munden, uden at vide hvad jeg skulle sige. Woofer

kom mig forkøbet.

"Spillet er at hun skal tilstå."

"Tilstå hvad?" spurgte Ruth.

"Nogen hemmeligheder."

"Men hvordan skal hun tilstå når hun ikke kan tale?"

"Hun skal ikke tilstå med det samme, mor. Man ved altid, når de er parat til at tale."

"Men hvad så nu?"

Eddie blandede sig.

"Vi strammer remmene."

Klik, Klik. Bagageremmen var langt bedre end reb. De var nemme at justere og efterlod ingen mærker.

"Lad os se hvor længe hun kan stå sådan," sagde Donny.

Nola havde svært ved at trække vejret. Hendes brystkasse gik ud og ind så blusen gled op under brysterne, og ribbene stod frem under blusekanten, hendes hoved faldt frem mens hendes tæer skrabede efter fast grund. Lydene bag tapen blev desperate. Hendes ben rystede. Det var betagende smukt.

Det havde åbenbart stået på et stykke, men Nola lod til at være besluttet på ikke at klage sig.

Ruth spurgte: "Skal hun ikke have en chance for at tilstå? Er det ikke det, som er ideen?"

"Naah," sagde Woofer, "det er for tidligt."

"Måske ku' vi strippe hende," sagde Donny.

Ordene hang i rummet, udspændte ligesom Nola, usikkert balancerende, svimlende i deres perspektiv.

Nola havde hørt det. Hun rystede på hovedet. Der var indignation og angst i den bevægelse. For første gang sagde hun noget trods tapen. "Nej."

"Hold kæft," sagde Eddie. Nola rykkede i remmene. Det måtte gøre ondt, men hun lod ikke til at tage sig af det. Hun ville fri. Hun prøvede igen at hviske, "nej, nej."

Eddie gik hen til hende og slog hende i maven. Jeg klarede stemmen.

"Hør, jeg tror ikke at ... "

Woofen hvirvlede rundt mod mig.

"Vi har tilladelse!" skreg han. "Vi har! vi har lov til at tage tøjet af hende!"

Vi så alle på Ruth. Hun stod ved døren med armene foldet. Der var noget sammenknuget over hende, som om hun tænkte over noget meget vanskeligt. Hendes læber var en tynd linje. Så trak hun på skuldrene.

"Det er vel sådan Spillet er," sagde hun.

Sammenlignet med resten af huset og vejret udenfor var kælderens kølig, men nu føltes den varm. Der kom en hindeagtig tæthed i rummet som blev det fyldt af en langsom, tyktflydende varme der udgik fra hver af os, opladede luften, miksede os uadskilleligt sammen og isolerede os fra verden udenfor. Man kunne se det på Eddies knyttede hænder, på Donnys

svedende ansigt, på Woofers rykkende bevægelser. Det sivede ind i mig som en sød gift. Vi ville gøre det. Woofers kantede sig nærmere med lygten pegende mod gulvet, dernæst søgende opad langs Nolas ben til hendes mave og bryst og til sidst hendes ansigt.

Ruth tændte en cigaret, duften af røgen bredte sig, hun sagde henkastet.

"Gå i gang."

"Jeg vil," sagde Donny. Han gravede i sin lomme og fandt sin lommekniv frem, som jeg vidste han altid havde på sig.

"Hvad med tøjet?" spurgte han. "Jeg kan godt tage shortsene af, men blusen . . ."

"Det er i orden," sagde Ruth.

"Lad os se hvad hun har," sagde Eddie.

Donny åbnede knapperne i Nolas bluse, idet han holdt den lidt ud som om han var nervøs for at røre hende. Hans ansigt var rødt, fingrene dirrede.

Nola forsøgte at løfte skuldrene, men den åbne bluse hang allerede formløs om hende. Jeg kunne se hun havde en hvid bomuldstrøje nedenunder.

Donny skar gennem gennem blusens venstre ærme op til halsudskæringen. Han savede gennem sømmen, ærmet gled fri af Nolas skulder. Hun begyndte at græde.

Donny skar højre ærme op fra arm til hals. Med et let ryk gled blusen bagud. Nola drejede hovedet fra

side til side som et blindt dyr.

"Shortsene," sagde Eddie.

Nola græd stille bag kluden, mens hun prøvede at sige noget. Vi forstod det alle. "Nej, please, lad mig slippe."

"Lad være med at sparke," sagde Donny. "Vi slår dig igen, hvis du sparker."

Shortsene havde lynlås i den ene side. Donny åbnede, trak shortsene ned over Nolas hofter og afslørede hendes hvide trusser. Shortsene faldt af sig selv det sidste stykke til de lå om Nolas fødder.

Vi havde set Nola i sommertøj, endda bikini, men alle piger gik med den slags, selv små børn. Dette var anderledes. En pige i tynd undertrøje og trusser. Det er privat og må kun ses af andre piger, men Ruth havde tilladt dette, endda opmuntret det. Tanken var for stor til at rummes. Nola stod foran os, blindet, næsten stum. Synet overvældede os, fjernede alle betænkeligheder. Dette var Spillet vi alle havde drømt. Nola var med i Spillet.

"Tilstår du, Nola?" Ruths stemme var blød.

Nola nikkede svagt, men ivrigt.

"Nej hun gør ikke," sagde Donny, "hun er stædig."

Vi svedte alle. Også Nola. Små dråber glitrede i hendes armhuler, i hendes navle, på lårene. Hun nikkede igen, forfærdet over hvad der var ved at ske.

"Tag resten," sagde Eddie, "måske tilstår hun, når

hun er nøgen.”

Woffer hvinede. ”Og så skal hun danse haremsdans.”

Donny gik om bag Nola, han skar den ene strop i undertrøjen og derpå den anden. Trøjen gled nedad og Nolas bryster gled opad. Donny trak i blusekanten, til der kom et lille snap da blusen hoppede fri af Nolas bryster.

Nolas bryster var hvidere end resten af kroppen; blege, perfekte og dejlige. De skælvede af Nolas gråd. Niplerne var lysebrune med en størrelse der adskilte dem fra Denises og Cheryls og gjorde dem uimodståeligt tiltrækkende. Nola var en rigtig kvinde. Uvilkårligt gik jeg frem. Hvordan ville det være at røre ved dem? Jeg havde aldrig rørt ved rigtige pigebryster, kun Denises og Cheryls. Donny satte sig på hug bag Nola, han satte fingrene i livbåndet i hendes trusser. Langsomt trak han trusserne af hende.

Det var det næste chok. Nolas kussehaar. En brunrød dusk af små krøllede hår. En vidunderlige lille dusk. Jeg så en bule med en slids under dusken selvom Nola klemte lårene mod hinanden.

En glødende strøm af sex fortykkedes i mine årer, min mave, mine shorts, i hele rummet. Som smeltet lava. Jeg så Woofers ansigt, snavset og svedigt, Donnys rødt og oppustet, Eddie stirrende stift på

duksen af rødbrune hår. Ruth havde en hånd under blusen, fingrene bevægede sig om brystet.

"Tilstå!" råbte Woofer.

Nola nikkede voldsomt, det var overgivelse.

"Sænk hende ned," sagde Ruth.

Donny løsede remmene, indtil Nolas fødder igen nåede gulvet, og hendes hoved faldt fremad i lettelse. Gud! Hun var smuk!

Donny tog tapen fra hendes mund.

"Kunne I ... mine arme ... de gør ondt."

"Tilstå," gentog Woofer.

"Der er ingen tilståelse." Nu lød hun træt og stolt.

"Vi kan trække dig op igen."

Nola rystede på hovedet. "Lad mig være."

Det stoppede os. Et stykke tid ventede vi på noget skulle ske. Noget som kunne få hende til at spille Spillet på den måde som vi ønskede det, sådan som vi kendte det og plejede at spille det. Hvad som helst der kunne få Spillet til at fortsætte på den normale måde. Nola skulle tilstå et eller andet. Men Nola var anderledes. På få sekunder, var noget forsvundet. Den søde følelse af at spille Spillet var borte. Det var sket så snart Nola talte. Når hun talte, var hun ikke mere et hjælpeløst offer for Spillet, så var hun ikke en af os, men Nola. Det havde været en fejl at fjerne tapen. Det efterlod os mutte, vrede og frustrerede. Hun havde bedraget os igen.

Ruth brød tavsheden. "Lad hende tænke over det et stykke tid."

"Yeah," sagde Woofers. "Alene i mørket."

Det var en mulighed, tænkte jeg, at starte igen og få Nola til at forstå Spillet's regler.

Eddie trak på skuldrene. Langsomt løftede han hånden. Tøvende nærmede han den til Nolas bryst, og pludselig følte jeg det, som var jeg ham. Hans hånd var min hånd. Jeg kunne mærke varmen fra Nolas hud. Det både faste og bløde bryst, brystvorten mod min håndflade ...

"Lad være Eddie," sagde Ruth. "tag hende ned."

Hendes stemme var flad. Eddies hånd gled til side uden at have nået sit mål, men greb i stedet den mekanisme der holdt remmene stramme. Nola gled ned til hun krøb sammen på gulvet. Ruth satte en fod mod hendes ryg.

"Du må hellere tænke over det. Det kan blive Susan som kommer op at hænge i stedet for dig."

Ruth vente sig, tværede et skod ud med foden og gik. Nølende fulgte vi efter hende.

Kapitel 14

Senere lå vi i sengene (jeg lå på gulvet på en luftmadras) og kunne ikke sove. Vi tænkte alle på det samme; hvordan Nola havde strukket sig, da Eddie strammede remmene, hvordan hendes hvide bryster

havde dirret da undertrøjen faldt. Vi tænkte på hendes forgæves vriden da Donny trak hendes trusser ned, og på hårdusken under maven. Hver især krøllede vi os sammen som kokonner om vore egne tanker. Men objektet for vore drømme var det samme: Nola. Vi *måtte* se hende igen. Ruth havde sagt vi skulle lade Nola være til i morgen, men vi var nødt til at løbe risikoen, skønt Ruth sov bag en tynd dør. Hvis Ruth opdagede os, ville situationen være uoverskuelig. Man trodsede ikke Ruth Chandler. Vi var bange for Ruth. Hun kunne gøre det umulige. Slippe Nola fri, sladre til mine forældre om Spillet, eller udelukke os fra Spillet med Nola i kælderens. Eller gøre et eller andet som vi ikke havde fantasi til at forestille os. Men erindringen om Nolas nøgenhed i skæret fra lommelygterne var for stærk. Vi stod ud af sengene i tavshed – det var ikke nødvendigt at tale – og sneg os ud på gangen. Ruths dør var lukket, vi listede forbi på tåspidser, og for en gangs skyld kunne Woofers lade være med at fnise åndssvagt. Vi vidste alle hvad der stod på spil.

Trappen til kælderen knagede svagt. Døren til beskyttelsesrummet knagede også da vi åbnede den og listede ind, barfodede ligesom Nola der sad på en luftmadras. Hun havde taget det meste af sit tøj på. I lygteskæret kunne vi se, at hun var bleg. Da vi lyste på hende kom hun med en svag lyd og løftede

hænderne.

"Stille," hviskede Eddie. Hun adlød. Vi stirrede. Det var som at stå foran en hemmelig skat og skattens vogter var borte. Eller som at betragte et eksotisk dyr i zoologisk have.

"Hun vil sikkert gerne have noget vand," hviskede Donny. Nola nikkede ivrigt. Eddie gik frem. "Du skriger ikke vel? Vi har ikke lyst til at vække mor."

Nej, nej, Nola rystede voldsomt på hovedet.

Donny gik ud i vaskerummet og kom tilbage med en coladåse fyldt med vand. Nola drak begærligt.

"Tak," sagde hun, og det var underligt at høre hende sige tak. Som om hun var taknemmelig for hvad vi gjorde ved hende. Forbløffende at en dåse med vand kunne udrette så meget. Jeg tænkte igen på hvor hjælpeløs hun havde været, vidste at de andre tænkte det samme, og lige som mig var fyldt af en svimlende lyst til at lægge hænderne på hende, rive tøjet af hende og røre hende overalt. Føle præcist hvordan hun var; bryster, lår, den rødbrune dusk ...

Donny hentede mere vand som Nola drak lige så hurtigt som det første.

"Tak, tak."

Hun slikkede læberne. "Remmene ... det gør ondt."

Jeg troede hende. Selvom remmene ikke havde gnavet, havde hun haft dem på i mange timer.

"Vi kan hænge dig op igen."

Nola rystede på hovedet.

"Okay, men der er betingelser. Du lover ikke at slås, du lover ikke at lave støj, du lover ikke at fortælle hvad du bad os om?"

"Hvad? Om vandet?"

"Du bad os om at røre ved dig."

Der kom det. Det som vi alle drømte om. Jeg kunne dårligt få vejret. De andre måtte kunne høre mit hjerteslag.

"Røre ved mig?"

Eddie blussede synligt trods det flakkende lys fra vores lygter.

"Du ved ... sådan ... "

"Min Gud!" hun rystede på hovedet. "Småunger!"

Hun sukkede lidt og sagde så bare: "Nej."

"Vi vil ikke gøre dig noget, bare røre," sagde Donny.

"Nej."

Som om hun simpelthen havde besluttet, at det ville hun ikke tillade. "Det må I ikke, ingen af jer."

Hun var vred nu.

"Vi kan gøre det alligevel, du kan ikke standse os."

"Nej." Hun kontrollerede os.

"Okay," sagde Donny. "Så trækker vi dig op igen."

Jeg kunne se, hun var tæt på tårer. Men hun ville ikke give op. Hendes svar bittert. "Skrid, forsvind!"

Eddie trådte frem, men tøvede. Han turde simpelthen ikke røre Nola. Hun havde overvundet os

igen. Narret os for vores ret, brudt spillets regler, nægtet at spille Spillet på den rigtige måde. Jeg kunne ikke lade være med at beundre hende.

”Det kommer du til at fortryde,” mumlede Eddie usikkert. Vi gik udenfor.

”Vi har tid nok,” sagde jeg i et forsøg på at skjule nederlaget. Eddie og Donny nikkede alvorligt. ”Ja, vi gav hende et tilbud, men hun afslog, det var dumt af hende.”

Jeg hviskede konspiratorisk. ”Men næste gang vil hun være mere interesseret.”

Senere har jeg tit spekuleret på om noget ville være gået anderledes, hvis Nola blot havde accepteret Spillet lige som os andre, – som Denis og Cheryl. Men jeg tror det ikke. Afstraffelsen af en fremmed, en som kom udefra, en som ikke var en af os, ville være sket alligevel. Men fordi hun var stærk og vi ikke var det, blev straffen så hård.

Vi sneg os tilbage til Eddies værelse, jeg gik sidst ind og kastede et blik tilbage på Ruths dør. Til min rædsel så jeg at døren stod på klem. Jeg sagde ikke noget til de andre, men var rædselsslagen fordi jeg anede, at Ruth spillede et spil, som var endnu mere kompliceret end vores, og som indbefattede os alle.

Kapitel 15

Vi blev vækket af Ruths stemme. Den steg op fra

kældereren som en eksplosion.

"Spis!"

Efterfulgt af lyden af porcelæn der knustes mod gulvet. Vi for ud af vore senge og tumlede ned ad kældertrappen. Nola sad på madrassen med hænderne løftet afværgende foran sig. En knust tallerken med toast lå på gulvet, Ruths ene fod stod mellem skårene. Det var klart at Ruth havde trådt på tallerkenen med vilje.

"Ja, jeg spiser det."

"Ja, det gør du fanme."

Nola greb usikkert resterne af toasten og prøvede at tage en bid. Brødet var umuligt for hende at synke. Hun rakte efter tekruset der stod ved siden af den knuste tallerken. I næste øjeblik ramte Ruths fod kruset og sparkede det ud af Nolas hånd så det knustes og teen sprøjtede ud over væggen og gulvet.

"Du har ødelagt Chandlers hvide væg og du har smadret min tekop. Tror du tekopper er gratis, tror du te er gratis? "

"Undskyld."

"Hvem tror du, gør rent efter dig?"

Ruth råbte mod døren hvor vi drenge klumpede sammen: "Susan, Susan. Kom her ned!"

Nola prøvede at rejse sig, men Ruth skubbede hende tilbage mod madrassen. Toasten faldt ud af Nolas hånd. Hun rakte ned efter den, men Ruths fod

kom først. "Glem det, du har ikke lyst til at spise, du behøver ikke spise."

Hun sparkede toaasten mod døren og mod os der stod måbende i vores pyjamas. Susan kom ned ad trappen.

"Susan kom herind!"

Vi lavede plads til hende. Woofers grinede.

Susan så skrækslagen ud. Nola prøvede igen at komme på benene, men Ruth skubbede hende tilbage mod madrassen.

"Vi laver en husregel, " sagde hun, "du er ulydig, du adlyder ikke mig eller drengene, og din lillesøster betaler regningen."

Hun vendte sig mod Susan.

"Synes du det er fair, Suzie? At du skal betale for Nolas dårlige opførsel?"

Susan begyndte at græde.

"N ... ne ... nej."

"Selvfølgelig ikke, jeg sagde ikke det var fair. Over til bordet."

"Ruth, du må ikke ... "

"Her i huset er der regninger, som skal betales."

Ruth så direkte på Nola, mens hun løsnede sit bælte.

"En af jer drenge kom her og hold Susans hænder."

Donny tvang Susan ned på bordet. Så skete det lige som sidst. Undtagen at Nola var der. Undtagen at

begrundelsen var sindssyg. Ruth trak Susans shorts ned, derefter trusserne. Denne gang forsøgte jeg ikke at tælle slagene. Susan græd, skreg og kæmpede mens vi stirrede på hendes rødstribede endeballer og hårløse kusse som Ruth tilfældigt havde drejet hen mod os.

Kapitel 16

Min rolle i begivenhederne den særlige sommer bestod i at løbe og komme tilbage og løbe væk igen. Jeg kunne ikke lade være. Synet af Nolas nøgne krop og Susans vrikkende bagdel under Ruths bælte brændte bag mine øjne og frembragte tusind ustopkelige fantasier.

Om natten lå jeg med ansigtet gemt under dynen; og der var Nola. I mine drømme fangede vi krebs, og Nola stod på Big Rock i sin tynde hvide natkjole. Eller vi spillede Spillet, og Nola stod bundet til et æbletræ. Jeg vågnede altid forvirret og følte, jeg var nødt til at gå over til Chandlers, men samtidig angst for hvad jeg ville finde, når jeg kom.

Der skete andre ting om natten. Når jeg lå sent og vred mig søvnløs hørte jeg tit en bil i Park Lane. Der kom sjældent biler på vores vej sent om natten. Jeg kendte også lyden. Det var sherif Jenkins bil. Holdt han stadig øje med Chandlers? Det gjorde han, for når jeg kiggede ud ad vinduet, kunne jeg se bilen holde

oppe ved Chandlers. En gang så jeg også Jenkins komme ud fra Chandlers hus og køre væk med slukkede lygter.

Men jeg gik derover. Og endnu engang havde tingene forandret sig. Drengene, krybet, som jeg omtalte dem for mig selv, selv om jeg i grunden var lige så meget kryb som dem, var der ikke. Ruth må have sendt dem et eller andet sted hen. Huset flød med tomme dåser og snavset tøj, helt modsat Ruths tidligere omgang med vask og strygning. Der lugtede. Jeg gik ned i kælderen og hørte Ruth tale med en lav skurrende stemme som jeg dårligt genkendte. Hun talte til Nola. Det lød som en lærer der taler til en elev. Ruth sad i en foldestol fra et gammelt campingudstyr med ryggen til døren, røg fra hendes cigaretter fyldte rummet. Hendes shorts og bluse var snavsede. Adskillige øldåser lå spredt omkring hende sammen med mængder af cigaretskod.

Pludselig syntes jeg at Ruth var blevet grim, lasket med grålig hud, sammenlignet med Nola. Nola var iført trusser og ikke andet. Hun stod op mod en ad kælderen træsøjler med arme og fødder bundet til søjlen. Hun havde tape for munden, men ikke noget øjenbind. Hendes bryster var ... igen ... årsag til den vidunderlige kildren i underlivet, som jeg ikke mere kunne undvære.

”Da jeg var en pige som dig,” snøvlede Ruth, ”var jeg en pæn pige.”

Hun tændte en ny cigaret med enden af den første, hun lod ikke til at have bemærket min ankomst eller måske var hun ligeglad, for selv om Nola stirrede intenst på mig, og selv om jeg gjorde støj, drejede Ruth ikke hovedet eller holdt inde med sin tale, ikke engang mens hun tændte smøgen.

”Min far drak ligesom min mand, Chandler, jeg hørte ham komme fuld hjem og hoppe på min mor som en liderlig kanin. Det var det samme med min Chandler, og resultatet er at jeg sidder med alle disse drenge, han efterlod mig til at sulte sammen med.”

”Du vil gøre det samme som min mor og jeg har gjort, med et eller andet røvhul som boller dig tyk og tæsker dig og får dig til at tro, du kan lide det. Jeg siger dig, en kvinde er intet andet end en luder for dem, og det er alt hvad du bliver hvis jeg ikke hjælper dig.”

”Det bedste jeg kan gøre for dig, er at brænde det ud af dig.”

Hun tændte en tændstik og kastede den i en lille bue, da den nåede Nolas lår brændte den stadig. Nola rystede af skræk.

”En stærk, sund pige som dig – du tror du lugter friskt og godt, men for mig lugter du brændt. Som brændt kusse.”

Der var kommet en rød plet på Nolas ben, hvor tændstikken havde ramt.

Ruth vendte sig pludselig mod mig, og jeg indså at hun hele tiden havde vidst, jeg stod bag hende. Hendes øjne virkede tomme, udslukte, forvildede. Et sekund troede jeg ikke, hun kunne kende mig, men så fokuserede hun direkte på mig. "Hvad tror du, David," sagde hun, "tror du hun kan lære det?"

"Ved ikke," mumlede jeg. Ruth rejste sig usikkert og vaklede forbi mig. Hun lugtede af øl og gammel sved. Jeg tumlede efter hende, kunne ikke udholde at være alene med Nola, ikke udholde hendes blik, ikke udholde hvad der var ved at ske med mig, med Nola, med det hele. I hallen løb jeg forbi Ruth, ud ad hoveddøren og ned ad trappen. Ruths snøvlende stemme fulgte mig. "Du kommer igen, David. Du er med i det."

Kapitel 17

Ruth fik ret. Jeg var som en narkoman, og Nola var mit stof. Jeg begyndte at ane hvor langt Ruth og hendes kryb var villige til at gå.

Alligevel var jeg stadig udenfor, følte jeg. Der var Nola og Susan på den ene side og familien Chandler på den anden. Jeg deltog ikke direkte. Jeg iagttog. Det var alt. Så længe jeg havde den distance, kunne jeg forestille mig at jeg var mindre skyldig end de andre.

Lidt som at se en film hvor man kan være bekymret for heltindens skæbne. Men når filmen er slut, kan man rejse sig og gå.

Den næste uge skete der ikke så meget, eller man kan sige, ikke så meget som jeg hemmeligt ønskede. Jeg vidste at Nola boede i kælderen, men at Ruth delvist lod hende i fred og heller ikke tillod krybet at gøre hende noget.

Det ændredes alt sammen da de andre børn kom med.

Jeg var gået direkte ned i kælderen gennem døren fra haven uden at banke på.

"Kenny er her," sagde Woofers, "Og Denise og Cheryl."

Han stod i vaskerummet med favnen fuld af colaer. Jeg nærmest sprang forbi ham til Nolas celle. Pæren i loftet var knust, men der stod tændte stearinlys på hylder og kasser.

Nola var nøgen. Eddie og Kenny havde lagt hende på maven hen over bordet med armene bundet til bordets ene ende og fødderne bundet til hver sit bordben. Hun rykkede fortvivlet med hovedet for hvert slag af Eddies livrem som ramte hendes endeballer. Eddie havde bar overkrop lige som bødlerne i mine tegneserier. Han var utrolig. Jeg anede den røde hårdusk øverst oppe mellem Nolas lår. Synet fik det til at prikke i mine egne lår.

Kenny stod bag Eddie, han ramte Nola med sit eget bælte når han kunne komme til det. Man kunne se af striberne at det havde stået på et stykke tid. Eddie var sindssyg, han var passioneret, Han slog uden hævninger. Kælderen var dampende varm, og sveddråber løb ned ad hans ryg, ned over hans brede pande, glinsede i hans mørke karseklippede hår. Kælderen stank, - af sved, af sod fra stearinlysene - og af alt muligt andet. Den gang vidste jeg ikke at det var af liderlighed. Denise og Cheryl sad på Nolas madras. De tog ingen notits af mig.

Jeg løb. I køkkenet sad Susan som en stenstøtte ved bordet. "Hvor er Ruth?" råbte jeg, "de slår hende."

Susan svarede ikke, hun stirrede bare tomt frem for sig. Ruth lå på sofaen i stuen med halvåben mund, Øldåser flød om hende, og askebægeret var væltet. Hun var døddrukken.

"Jeg kan ikke stoppe dem," mumlede jeg til Susan. Hun reagerede ikke.

"Jeg vil gøre det hvis jeg kan."

Men jeg tvivlede.

"De bliver trætte af det."

Jeg indså hvor tamt det lød. I det samme kom Eddie masende op ad trappen fulgt af Donny. De tog sig dårligt nok af Susan og mig.

"Hun er sej, hun græder ikke ret meget, men hun

kan mærke det.”

Donny var den grimteste, skæv i ryggen og halvfed, men det var Eddie som skræmte mig mest. Han var sindssyg.

De tog øl fra køleskabet og forsvandt igen. Jeg løb ind til Ruth, råbte til hende, ”Ruth, de slår Nola.”

Det gik ikke op for mig, hvorfor jeg stadig betragtede Ruth som repræsentant for fornuft. Det gjorde jeg bare. Hun var voksen, og voksne kunne ikke lade den slags ske.

Ruth rejste sig langsomt fra sofaen. Hendes øjne var rødsprængte. ”Og hvad så lille David? Løb hjem med dig og lad drengene more sig.”

Hun vaklede forbi mig hen mod kældertrappen på usikre ben. Endnu engang løb jeg. Bort fra Nola, bort fra Susan, bort fra det som skete i kælderen.

Hver eftermiddag spillede vi Spillet. Ruth var der for det meste, hun drak, men holdt sig i baggrunden, indtil hun sagde, ”så er det nok for i dag.”

Jeg er sikker på det var Ruth som havde ladet rygten om Nola sive til alle os som deltog i Spillet. Os, de fordømte, som aldrig kunne sladre uden at røbe os selv.

Denise kunne lide at knibe, det vidste jeg fra æbleplantagen. Jeg kendte Denises kniben. Hun kneb Nola i brysterne. Hårdt. Hun kneb Nolas bryster som

om hun var vred på dem. Men Nola var svær at ydmyge. Kun når det gjorde rigtigt ondt klagede hun sig, ellers var hun tavs.

"Må vi hente Susan?" spurgte Donny. "Woofers har en ide."

Ruth nikkede sløvt. De hentede Susan. Hun havde kun undertøj på. Woofers hoppede fra side til side med en konservesdåse i hånden.

De hængte Susan op i bageremmene. Med et grin trak Woofers ud i hendes trusser og hældte dåsens indhold ned. Susan skreg fuldstændigt hysterisk mens Woofers insekter kravlede rundt i hendes trusser. Vi kunne se stoffet bevæge sig. Til sidst hang Susan stille med en angst klagen. Denise trak trusserne af hende. Jeg ved af erfaring hvordan nogle få myrebid føles. Nu så jeg virkningen af hundrede vilde bæsters angreb på Susans mave og kusse. Susan havde ingen kussehår, men tusind rødmende myrebid.

De ville voldtage Nola. Ruth var der ikke, jeg tror hun sov ovenpå. Eddie og Kenny lagde Nola på madrassen. Hun gjorde ikke mere modstand. Eddie trak sine bukser ned. Han lagde sig på knæ mellem Nolas spredte ben, og vi var så fascinerede af det som skulle ske at vi ikke hørte Ruth komme ind bag os. Da Eddie fik øje på Ruth, væltede han til siden og kravlede væk. Ruth kom ind i rummet svingende med sit bælte, hun

virkede sindssyg.

”Du! Du!” råbte hun, men det var til Nola og ikke til Eddie. Hun for frem og svingede bæltet som landede mellem Nolas spredte ben. En gang, tre gange.

”Luder, luder, luder!”

Kapitel 18

Ruth var tilbage i Spillet. Hun røg som sædvanligt siddende i sin foldestol, mens hun betragtede Nola. Ruth lod ikke mere til at have nogen facade. Der stod en halvspist tunsandwich på en paptallerken ved siden af hende, to cigaretskod stak op af det bløde, gennemvædede brød.

De havde hængt Nola fra loftet igen, hun var helt oppe på tåspidserne, strakt, rystende af anspændte muskler. Hun havde striber på ribbenene, brysterne og lårene. Det burde have anfægtet mig, men gjorde det ikke. Magien – den usagte forfærdelige magi ved at se hende sådan, omspandt min hjerne. Hun var alt hvad jeg vidste om sex, og alt hvad jeg vidste om grusomhed. Jeg troede det var det samme. Nola kiggede ikke mere efter mig når jeg kom, og det gjorde mig vred. Jeg havde trods alt ikke behandlet hende så slemt som de andre. I grunden deltog jeg slet ikke.

Jeg kiggede på Woofer. En trekvart udgave af mig selv, i dag med en kniv hånden.

Ikke noget under at Ruth tænkte så koncentreret. Det gjorde Eddie og Donny også. En kniv var ikke et læderbælte, en kniv var farlig, og Woofer var lille nok til ikke helt at forstå det, men stor nok til at bruge den i overenstemmelse med sit psykopatiske sind. De var på tynd is.

Der var ikke noget blod, men det var kun et spørgsmål om tid. Nola var rædselsslagen. Hendes bryst hævede og sænkede sig stødvist mens Woofer prikkede hende med kniven. Han prikkede hende under det ene bryst. Pludselig stak han. Blod sprang frem og løb i en smal stribe ned over Nolas mave.

"Uups," sagde han og bakkede væk. Ruth rejste sig.

"Pokkers, Ralphie"

"Det var ikke med vilje, mor."

Ruth tog et dybt drag af cigaretten. "Vi er nødt til brænde det, så hun ikke forbløder."

Nola skeg et tyndt dæmpet skrig gennem tapen. Ruths ene hånd pressede hun mod sin nederdel. Cigaretten i den anden hånd pressede hun mod Nolas bryst hvor Woofer havde såret hende. Lyden fra cigaretten mod Nolas hud var forfærdelig, men ikke så forfærdelig som lugten der fulgte efter. Jeg ville gøre noget, få Ruth til at holde op, eller ville jeg? Pludselig blandede Donnys stemme sig med Nolas klagen. "Mor! Mor!" Jeg hørte en ny lyd. En banken oppe huset. Der var nogen ved døren. Ruth stivnede,

fjernede sig fra Nola og lyttede.

"Vent her," sagde hun.

Vi ventede i tavshed og Nolas sagte jamren. Der gik mindst et kvarter inden Ruth kom tilbage.

"Hvem var det, mor?"

"Ikke nogen, bare sherif Jenkins.

"Jenkins! Hvad ville han?"

"Ikke noget, bare snakke."

"Er han gået?"

Ruth rystede på hovedet. Vi stirrede forvirrede på hende.

"Men ...?"

"Han snakker med Susan!"

Langsomt nåede erkendelsen til mig, og jeg tænkte på Jenkins' natlige besøg. Nola og Susan havde været chanceløse fra starten.

Kapitel 19

Jeg mødte Denise og Kenny i døren. "Kom," sagde Kenny. Hans ansigt var fortrukket af ophidselse. Vi gik ned kælderen. Ruth sad i sin campingstol, madrassen var trukket ud midt på gulvet og Nola lå på madrassen med arme og ben spredt ud, Nøgen. Hun var ikke bundet. Fede Donny lå masende og gryntende oven på hende med bukserne nede om anklerne. Susan sad grædende på gulvet med armene om knæene. Det hele virkede som en drøm, og jeg gjorde

hvad man gør i en drøm; så passivt til. Donny dækkede det meste af Nola, så jeg kun kunne se hendes ben og arme. De var dækket af striber, fodsålerne var mørke af snavs. Jeg kunne næsten føle Donnys vægt som pumpede Nola ned mod madrassen. Pludselig bøjede han bagud og rullede han væk.

"Det er hvad du er til, luder," snøvlede Ruth. Donny hev i sine bukser til han fik dem op over sin vom. Susans gråd blev pludselig højlydt, "Mor!" græd hun, "jeg vil ha' min mor!"

Ruth kom usikkert på benene og sparkede til Susan.

"Hold kæft, din sæk! Er der andre som vil ride en tur?"

Hun rettede blikket mod mig.

Jeg så væk. Denise grinede sit syge smil; "Dave vil ikke, han er ikke lige som os andre."

Ruth trak på skuldrene.

"Jeg vil skære hende," sagde Eddie.

"Skære hende? Hvad mener Du?"

"Du sagde vi måtte skære hende, et bogstav eller sådan."

"Ruth," sagde jeg. "Ruth?"

Hun så mig som om hun ikke kendte mig.

"Hvad?"

"I gør det ikke vel?"

Hun lænede sig frem mod mig. Jeg kunne lugte

hende.

"Ruth," gentog jeg, "Du ... kan ikke ... "

"Du skal ikke fortælle mig hvad jeg kan, knægt. Du er med i det her."

Stemmen var en hæs grynten, en vildskab knapt under kontrol. Så flakkede hendes blik og slap grebet i mig. Min Gud, tænkte jeg, er det den kvinde jeg kunne lide? En morsom kvinde, endda pæn, som altid tog børnenes parti. En af os? Hun slår os ihjel.

"Hvem skal gøre det?" spurgte Denise.

"I kan lave et bogstav hver."

"Okay, hvad skal vi skrive?" Denises grimasse blev endnu skævere. Ruth gav svaret.

"Jeg er en luder "

"Vi skriver det lige over hendes kusse," sagde Denise. "Dave først."

Jeg tænkte på æbleplantagen. På Denises hårde små hænder, der vred mine brystvorter. Jeg vidste altid når det var Denise, selv med bind for øjnene. Var hun ond eller syg? Begge dele tænkte jeg. Hun læste mig som en åben bog. Kendte min angst og min lyst. Vidste at jeg gerne ville, vidste at jeg ikke turde.

"Dave?" Ruth så på mig. Jeg rystede på hovedet.

"Han tør ikke," lo Denise.

"Ruth," hviskede jeg, "jeg har ikke lyst til at se det."

"Så lad være med at kigge, Dave."

”Jeg vil helst ikke høre det.”

”Dave, du kommer til at høre det.”

Hun fik ret, jeg hørte det. Hørte Nola skribe, da Woofer skar det første bogstav i hendes maveskind. Dernæst Eddie, Donny, Kenny, Cheryl og Denise og forfra igen. Da der manglede et bogstav rakte Denise kniven til mig. Mens Nola så på mig med øjne der kun udtrykte håbløshed, skar jeg det sidste bogstav og var ikke mere bange.

Kapitel 20

Der var gået to dage siden vi skrev ’Jeg er en luder’ på Nolas mave med en kniv. Efter to dage kunne jeg ikke holde mig borte. Da jeg igen gik derover havde Ruth haft Nola ude af kælderen og åbenbart givet hende et bad og noget at spise. Nu var hun tilbage i kælderen. Vi var der allesammen. Susan var låst inde ovenpå.

Nola lå nøgen på madrassen. Hun var ikke kneblet og sikkert for svag til at råbe, hendes læber var tykke, det ene øje lukket og purpurfarvet. Jeg så flere nye mærker efter cigaretter på hendes bryst Men især så jeg ordene på hendes mave, ’Jeg er en luder’ skåret dybt og uregelmæssigt.

”Nu kan du ikke blive gift,” sagde Ruth. ”Det står der altid.”

Ruth virkede ikke vred, snarere som om hun havde

hjulpet Nola.

”Du får det bedre nu, ingen sjofle stoddere eller liderlige drenge vil have dig. Du får ingen børn. Du er heldig. Du tror måske det er godt at være smuk? Jeg siger dig, Nola, en kvinde er bedst tjent med at være grim i denne verden.

Donny så tænkstomt på Ruth som prøvede han at forstå.

”Det er rigtigt, mor,” sagde han efter en pause. ”Hun er grim. Det vi skrev, har gjort hende grim. Nu er hun bare en luder fra New York.”

Han lød overrasket over sine egne ord.

”Hun er shit,” sagde Eddie.

Jeg vil hjem, tænkte jeg, men jeg blev.

”Vi kan hænge hende op igen,” foreslog Denise.

Eddie trak Nola op fra madrassen. Jeg kunne se hvor svag hun var. Ikke kræfter til at kæmpe ikke engang kræfter til at græde. Nola så på mig. Ikke bedende, blot et trist overvundet blik: Se hvad der er sket med mig.

Jeg så til siden.

Donny halede til Nolas arme var strakte. Noget havde forandret sig fra de andre gange vi havde hængt hende op. Al modstand var borte nu. Det var som om skriften på hendes mave havde tappet hende for værdighed, tappet hende for magten over os, tappet hende for evnen til at gøre os usikre. Kun

hendes ydmygede krop hang tilbage, foragtelig i sin svaghed.

Ruth sad i sin campingstol. Sært klar og nærværende til forskel fra de andre dages drukne ophidselse.

"Der er noget vi skal gøre," sagde hun. "Flyt grillen herover."

Eddie trak en rusten havegrill frem fyldt med gamle kul.

"Tænd den."

Han rodede med papir og tændstikker til der kom ild i kulstykkerne. Røgen sved i øjnene. Efter en tid faldt kullene sammen og blev til gløder. Ruth lagde en gammel grilltang ind i gløderne. Denise fnisede over et eller andet.

"Ser I drenge," sagde Ruth. "Nola vil stadig gerne have en mand, hun vil stadig være liderlig. Sådan er alle ludere. Hun vil have ham et særligt sted. Et sted som kun piger kender. Det ved drenge ikke noget om. Ved du det Denise? Denise fortrak munden. Hendes øjne skinnede med en slags triumf.

"Hvis vi varmer hende på det særlige sted, så forsvinder lysten til mænd."

Rummet var dødsens stille efter Ruths ord. Vi forstod det ikke helt, troede det ikke for alvor. Men Nola forstod det. Med et skrig kastede hun sig frem i remmene. "Nej, Nej, Ruth, du må ikke." Ordene gik

over i en uforståelig panisk plapren. Nola var ikke mere en heltinde, havde vel aldrig været det. Hun var bare en luder fra New York.

Kapitel 21

Jeg var en af dem. Jeg var en af krybet. Som de rasende myrer Woofer havde hældt i Susans trusser. Jeg ville det lige så meget som dem. Alligevel løb jeg. De fangede mig og trak mig tilbage. Alle ventede. Alle var helt stille. Kun kullene knitrede svagt og sendte små gnister op. Da enden af jernet lyste rødt, sagde Ruth, "du kan lide at lege med ild, Woofer."

Woofer greb ildtangen, han nærmede sig Nola der hang sitrende fra loftet. "Hvor skal jeg gøre det, mor?" spurgte han.

"Denise, vis ham det," sagde Ruth. Denise gik hen til Nola. Hendes ansigt var fordrejet i en slags forfærdelig forvrængning af et grin. Hun greb om Nolas røde dusk og trak hårdt så Nolas kusse var synlig for os alle.

"Kønnet er vores skæbne, Nola," sagde Ruth.

Denise åbnede Nolas kusse og pegede på en lille forhøjning. "Der, Woofer. Lige der." Hendes stemme var hæs.

Nola kastede hovedet bagover og halede i remmene. Blind, men hørende. En sidste fortvivlet anstrengelse.

Vi så det glødende jern, vi så Nolas kvindelighed krænget frem. Vi hørte lyden da Woofer pressede jernet mod Nolas særlige sted.

Kapitel 22

”De er rejst,” sagde Ruth. ”Til et hjem for forældreløse børn i Wisconsin. Det var alligevel det bedste.”

Familien Chandlers så fjendtligt på mig.

Sådan endte det, min første og eneste kærlighed, eller hvad det nu var.

Vi spillede ikke Spillet mere og fik forbud mod at lege i æbleplantagen fordi Jenkins fortalte en historie om, at grunden var forurennet efter det gamle tømmerselskab. Men jeg har været der, og jeg ved at der er gravet i højen, hvor vi spillede Spillet. Noget er gravet ned, og jeg ved ikke hvad det er.

Kawanis Tivoli kom ikke mere til West Mable. De følgende år hørte jeg at tivoliet besøgte andre byer i landet, men ikke West Mable. Jeg så heller ikke Nola eller Susan igen. Og dog. Måske.

På en eller anden måde slap jeg væk fra West Mable. Jeg er voksen nu, og mit job job bringer mig en del omkring. Sidste år så jeg plakater for Kawanis Tivoli i en by meget langt fra West Mable og kørte derhen. Mellem teltene bemærkede jeg en bleg kvinde med udslukt ansigt som slæbte gods fra

lastbilerne. Vi så på hinanden, men hendes øjne viste ingen tegn på genkendelse. Sandt at sige kunne jeg heller ikke kende hende. Og måske var det ikke Susan. Der findes millioner af kvinder med ildrødt hår og lyseblå øjne. Det betyder ikke noget særligt.

Ruth er død. Smøgerne tog hende. Lungekræften satte metastaser til leveren og så var det slut. Woofers er indespærret i en topsikret anstalt, han er rablende vanvittig. Denise flyttede op i bjergene til et obskurt lesbisk kollektivt. Hun er død. Betjent Jenkins er pensioneret, og Eddie og Donny lever som hjemløse i West Mable. Kenny og Cheryl bor i deres afdøde forældres hus. Rygtet siger at deres forhold er upassende, men ingen kan bevise noget.

Og mig? Jeg er aldrig holdt op med at løbe. Det vil sige at jeg rejser fra by til by og sælger religiøs litteratur ved dørene. Jeg sover i min bil.

Som sagt; jeg er en voksen mand nu, og i de korte stunder hvor jeg ikke løber, prøver jeg at huske hvordan det var at fange krebs i en kølig bæk på en varm sommerdag sammen med en rødhåret pige med grågrønne øjne og en hemmelighed som aldrig blev min.